Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Rămâne să ne vedem

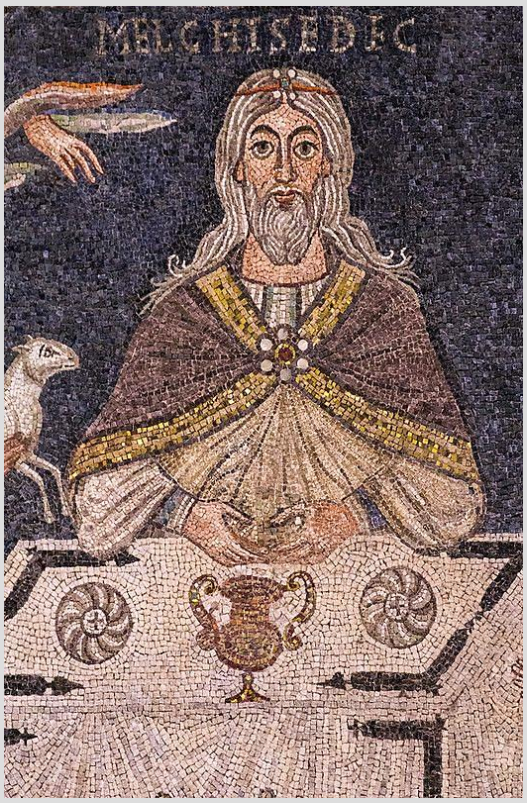

Teologie pentru azi
București
2020

© Teologie pentru azi
https://www.teologiepentruazi.ro/
2020

Această carte este proprietatea Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș. Ea nu poate fi tipărită și comercializată fără acordul direct al autorului ei, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Ediția de față este o ediție online gratuită.

Imaginea de pe coperta primă
este preluată de aici[1].

[1] A se vedea:
https://ro.pinterest.com/pin/714805772091508144/.

În mod inevitabil,
în articolul-știre se spunea:
„Părintele…” – ce ne pasă nouă?! –
„se va întâlni joi cu tinerii” dintr-un
oraș românesc…
Dar pe mine nu mă interesează
titlurile conferințelor,
ci conținutul lor!
Cel care nu apare niciodată înainte,
pentru ca să știi la ce mergi și
cine e cel din fața ta, iar,
la întrebări și răspunsuri,
Părintele să dea detalii brutale,
semn că a citit tot ce-a scris
și mai mult decât atât.
După cum mă interesează și tinerii,
cei cu așteptări reale,
nu cei care stau a plopi
sau râd a neștiință.
Titlurile conferințelor sale
sunt mari, grele,
sunt pompoase,
sunt degeaba.
Pentru că Părintele
nu își face niciodată timp
pentru conținutul conferințelor sale.
Dumnealui nu scrie textul,
ci și-l amintește din copilărie!
Textul se formează
din diverse aluviuni,
răsfoiri, auziri, întoarceri de fraze,
dar niciodată din studiu
și traduceri și sinteze mărinimoase.
Și asta pentru că tinerii,
maturii, bătrânii,

chiar și copiii români
nu merită un text muncit
cu 6 luni înainte,
pentru ca el
să devină conferință.
Ei nu merită nici măcar
praf în ochi.
Ce, vor să se învețe cu munca
și să ne ceară nouă grele,
grele, tot mai grele?
Cine le-a spus lor că
teologia cere asceză,
bun simț, muncă de
cercetare generoasă?
Ce, Biserica are nevoie
de teologie sfântă?
Din acest motiv,
când Părintele va începe
să conferențieze bătând toți câmpii
și amintindu-și ce și-a mai amintit
și la alte conferințe,
publicul va fi entuziasmat
că nu învață nimic.
Va aplauda, va râde,
va trece cu vederea că Părintele
nu s-a spetit deloc
pentru ce scoate pe gură,
nu îi va lua în seamă exagerările,
neștiințele, incongruențele,
pentru că și ei sunt ageamii
în domeniu.
Va apărea, indubitabil,
un alt articol-știre în care
se va preciza faptul că
întâlnirea a fost un real succes.

Și așa a și fost!
Din acest motiv,
frecvența la Biserică scade precis
și sigur,
cei care mai au gust real
pentru Biserică sunt
sub 10% din totalul României
și, în vreo două săptămâni,
va fi o altă conferință.
După aceea o lansare de carte,
asezonată cu câte
afirmații plagiate e nevoie,
apoi o altă conferință fulminantă,
la care lumea,
care nu va citi niciodată acest poem,
va considera că a dat lovitura.
Și n-ai cum să nu îi dai dreptate...

Băiatul ei, al femeii
care nu poate lua
niciun medicament,
a murit la 40 de ani.
I-au schimbat sângele,
au încercat fel de fel de intervenții,
dar o mică neatenție
l-a făcut să moară la spital.
Pentru că doctorul nu a crezut
că nu poate suporta totuși
niciun medicament.

Un ochi i-a albit. Hainele ei
sunt vechi de 20-30 de ani.
I-au murit trei băieți și bărbatul,
iar ea își cere moartea.
Însă are grijă de întreaga curte
și își amintește tot felul de detalii
de parcă ieri s-au petrecut.
Pentru că îți rămân în inimă
cele pe care le iubești.

Mi-a deschis fiica ei,
apoi ea m-a oprit să mă întrebe
ce să facă cu steagul de la poartă,
cel negru, prin care și-a anunțat
acum 7 ani moartea soțului.
Și i-am spus să îl bage pe foc,
pentru că și-a împlinit menirea.
Iar ea m-a întrebat
dacă nu e vreun păcat.
Pentru că a înțeles
de la alții că trebuie ars
și aruncat în râu...

Fiecare om are poemele sale,
pe care și le trăiește,
dar le și plânge unde poate.
Dacă vrei să îi asculți pe oameni,
vei învăța de la ei poemele lor
și le vei scrie în inima ta,
alături de ale tale.
Pentru că toate merită
să fie pomenite
pe mai departe.

S-a împiedicat puțin,
atunci când a urcat pe cisternă
ca să sfințească apa.
Dacă nu se împiedica,
televiziunea știre nu mai avea.
Dar, pentru că s-a împiedicat,
atunci Arhiepiscopul care a sfințit apa
a apărut la știri și, în fundal,
și Biserica lui Dumnezeu.
Pentru că știrea
„nu are nevoie de bine,
ci numai de rău”.
Știrea se face la rău,
iar binele e limitrof, e
„la periferia interesului general”.
Pentru că oamenilor – a spus cine
și de ce trebuie crezut? –
„nu le place binele,
ci numai răul”.
Lor le plac numai căderile,
nu și bucuriile.
Dar astea sunt știri false,
care nu ne interesează!
Căci pe noi, oamenii reali,
ne interesează binele,
binele real,
care ne bucură inima
și ne entuziasmează.
Pentru că ne bucură
ceea ce se face cu Dumnezeu
și ceea ce rămâne
întotdeauna valabil.

Când ningi Tu, Dumnezeule,
nimeni nu mai are timp
să numere fulgii! Numai Tu îi faci
unici, pe fiecare în parte îl faci unic,
după cum pe fiecare om
în parte îl faci unic.
Căci toate sunt creații unicat la Tine.
Și, cu toate acestea,
unii oameni întreabă unde ești Tu,
unde Te ascunzi,
unde stai Tu,
Care ești mereu în ochii noștri.
Dar Tu, Dumnezeule,
ne dai nouă ninsoare!
Doar Tu ne dai ninsoare,
doar Tu ne dai soare,
doar Tu ne dai apă,
doar Tu ne dai viață.
Pentru că numai Tu,
Dumnezeule,
faci lucruri pe care
mintea noastră nu le poate
cuprinde și pe care inima noastră
nu le poate iubi
pe cât ar merita de mult.

Imaginați-vă că mă trezesc mâine
și cineva îmi arată un loc în online
în care sunt toate
licențele, masterele și doctoratele
în Teologie din România
la un loc!
Și, într-o anexă,
găsesc și toate cursurile
și conferințele teologice din România,
pentru ca să știm ce se spune
și cum se spune teologic la noi.
Și ce voi face atunci?
Cât de trist voi fi, pentru că pot
să citesc toate aceste lucruri?
Ba, mai mult,
după această știre
atât de miocardică,
la ora 12 fix voi găsi
în online un alt loc,
în care sunt stivuite,
exact ca lemnele tăiate din pădure,
toate predicile
care se predică în România.
Și tristețea mea va fi enormă!
Ca și a dumneavoastră,
de altfel.
Că acum nu se mai citește,
ci doar se scrie.
Iar toate acestea la un loc
ne strică cheful
de onlineul-poșircă
pe care noi îl frecventăm.
Rușine celor care și-au permis
să ne facă acest bine!
Rușine celor care s-au gândit

că meritǎm să ne bucurăm!
De fapt, acest vis frumos
s-a terminat banal:
n-a existat nimic
din ceea ce ne-ar fi
complexat enorm.

Protestanții nu se interpun
în relația copiilor lor
cu Dumnezeu.
Pentru că ei, în mod riguros,
le respectă liberul arbitru.
De aceea, când îi nasc,
îi aduc acasă pe copiii lor,
îi pun în pat și așteaptă ca aceștia
să aleagă.
Și copiii lor, în mod cu totul diferit
față de ceilalți copii ai lumii,
încep să mănânce de unii singuri,
să vorbească de unii singuri,
învață să meargă de unii singuri,
învață limba maternă de unii singuri,
se duc la școală de unii singuri,
iar, când ajung maturi,
ei aleg să mărturisească aceeași
situare a lor în afara
Bisericii lui Dumnezeu.
Pentru că copiii protestanților
nu fac nimic din obligație,
ci numai din alegere.
Și ei aleg întotdeauna
de unii singuri,
necondiționați de nimic și de nimeni,
că e mai bine să stai în afara
Bisericii lui Dumnezeu
decât înăuntru.

M-am trezit devreme,
ca de obicei,
am recitit articolul zilei,
abia publicat, apoi,
îmbiat de căldura din casă,
am mai dormit puțin.
Și am visat un vis american,
cu multe străzi și multe etnii la un loc,
iar eu trebuia să ajung
într-o singură casă.
Mama lor, a celor doi tineri,
m-a întâlnit undeva,
și m-a invitat la ei.
Și am intrat într-o casă mare,
fără nuanțe, în care noul prima.
Am vorbit într-o cameră,
apoi într-o alta și, deodată,
fără să mă aștept la vreo surpriză,
cei doi tineri mă duc în camera lor...
Însă camera lor era plină
de țesături românești.
Pe pereți, pe podea
și chiar pe tavan erau
velințe românești,
cum numai la muzeu mai vezi.
Și eu, uimit de ce vedeam,
am început să strig
și să le spun că ele sunt românești,
că așa arată România mea de frumoasă,
că diversitatea aceasta floral,
muncită îndelung,
reprezintă frumusețea
și pozitivitatea neamului meu.
Iar ei, cei doi tineri,
deloc uimiți,

se simțeau bine în camera lor,
cea împodobită românește,
în care eu am fost transpus,
deodată, acasă.
Pentru că acolo,
în inima Americii,
eu am trăit adevăratul
vis identitar:
că România poate fi
transplantată oriunde,
dacă o muți, cu grijă,
cu tot ce are ea.
Dar că nu te simți
cu adevărat român,
dacă nu te înfiori de bucurie
atunci când vezi Cruci, Icoane,
Biserici, ii, ciubere, linguri,
velințe, cărți, chipuri românești.
Pentru că România
poate fi trăită oriunde,
dar cu un suflet care
o cunoaște de-acasă.

Lui nu îi asudă milostenia
în mână! Pentru că el
nu are nimic în mână.
El nu vrea ca să dea nimic,
nu vrea să fie lăudat de nimeni
pentru fapte bune, ci uitat de toți.
Tocmai de aceea, într-o iarnă
a uitării tuturor,
îl vom îngropa în grabă
și îl vom uita acolo.

Matematica nu mai e ce-a fost!
Acum se practică doar înmulțirea
și adunarea.
Scăderile de salariu
sau împărțirile la doi sunt excluse.
Nici Geografia nu mai arată la fel.
Munții nu mai sunt împăduriți,
ci ciopârțiți, marea e plină de plastic,
iar peștii se mănâncă între ei
înainte ca să-i mâncăm noi.
Limba Română, ca orice Doamnă,
are taine neștiute.
O vorbim aproximativ,
o vorbim cazuistic,
o vorbim printre tăceri.
Căci Școala, în ansamblul ei,
trăiește pe reducere
de personal.
Copiii noștri,
fiind mai puțini,
n-au timp de școală.
Își găsesc timp de joacă
în timpul studiului,
își găsesc amintiri din școală
când trebuie să aleagă
și își găsesc să aleagă când trebuie
să acționeze.
Fac toate lucrurile
mai încet sau deloc,
ca un tren românesc care
n-are timp să deraieze,
pentru că și așa nu accelerează.
Tocmai d-aia nimic
nu mai e cum n-a fost.

„Și învierea [cea de obște] așa va fi:
nu cu unele introduceri,
ci fiind noi în mijlocul
zilelor celor fericite
[ἐν μέσαις εὐημερίαις]”[2].
Nu va fi cu pregătiri,
ci pe neașteptate.
De aceea, nu putem spune
că va fi prea târziu
sau prea devreme.

[2] *Cf.* Sfântul Ioan Gură de Aur, *Opere XV. Omilii la Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan (III)*, trad. și note de Sabin Preda, Cristina-Costena Rogobete și Adrian Tănăsescu, coordonator Cristian Chivu, Ed. Gândul aprins, București, 2018, p. 82.

A născut la ora 3,
azi de dimineață,
în mod normal.
Operația de cezariană,
pentru care se pregătise,
a fost făcută altei mame.
Bunica și-a văzut nepoțica
pe la ora 5.
Poza nu minte!
Dacă așa arată,
atunci este a noastră.
Peste ani,
fetei i se va spune
că s-a născut pe când
la București ningea.
Și că, așa mică cum era,
era frumoasă în poză.
Pentru că fotografia
ne intermediază realitatea.
Ea ne-o face prezentă.
Și bunicile, care vor să își vadă
nepoții, nu sunt iconoclaste!
Ele cred că fotografiile nepoților
lor sunt reale.
Nu au dubii!
Îndoielile sunt pentru cei care
nu așteaptă nimic și
nu iubesc pe nimeni.

De azi-noapte,
de când am auzit vestea,
vestea morții sale,
Părintele Iancu a devenit
pentru mine imaginea grabei calculate.
Căci pastorația actuală se face pe fugă
și ai nevoie să vezi oameni
care se grăbesc atent.
Iar această zvârlugă de om,
cu față senină, zâmbitoare,
era mereu în slujire.
Era mereu pe drum,
mereu lucrând pentru Dumnezeu,
cu graba celui care vrea
să facă totul bine.
Când Părintele Dumitru[3]
era plecat undeva,
mă spovedeam
la Părintele Iancu[4].
Și astfel i-am cunoscut
dulceața inimii.
Pentru că, în mod delicat,
îmi dădea dezlegarea de păcate,
apoi proscomidea,
fiind atent la toate detaliile Slujbei
într-o grabă debordantă.
Însă arareori era grăbit!
Gesturile sale erau rapide,
dar el nu se grăbea.
El slujea atent lui Dumnezeu
și oamenilor și de aceea
s-a transformat în metaforă.

---

[3] Părintele Dumitru Lazăr.

[4] Părintele Iancu Țale.

În cel care duce graba altora
în liniștea lui.

În registrul de stare civilă,
numărul 81 pe 1850,
Mihail Eminescu e trecut
cu data nașterii la 15 ghenari[e],
adică ianuarie, 1850[5].
Însă, în Psaltirea familiei, și
după cum mărturisea și Eminescu,
ziua lui de naștere este
20 decembrie 1849[6].
Și noi atunci facem Parastas
pentru el,
cu bucurie tainică,
pentru că tot omul știe
când s-a născut.

---

[5] *Cf.*
https://www.facebook.com/Arhivele.Nationale.ale.Romaniei/photos/a.10150717224985114/10161195513155114/?type=3&theater.

[6] *Cf.* Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș: „Registrul Stării Civile arată data de 15 ianuarie 1850 ca zi de naștere a lui Eminescu. Însă poetul a susținut mereu (după cum și tatăl său a notat pe o filă introductivă din Psaltirea familiei) că s-a născut pe 20 decembrie 1849. E ceea ce credea atât Bușulenga, cât și alții care au cercetat atent problema. Părinții poetului au declarat astfel pentru că data de 20 decembrie dezvăluia faptul că fusese conceput în timpul postului, iar lumea era mai credincioasă pe atunci și avea mai multă rușine”.

Și el i-a zis pe Facebook:
„Te sărut dulce, apăsat!”.
Pe când ea privea,
din fotografie,
într-o parte,
ca să fie văzută de noi,
consumatorii...
Și un altul a venit și el și i-a zis:
„Vreau să vorbim!
Dă-mi add să vorbim!”.
Dar ea, din fotografie,
n-a zis nimic.
Ci a stat așa,
dreaptă,
în rochia ei mov,
scurtă,
cu părul ei negru,
lung,
privind în partea stângă.
Acolo unde,
bineînțeles,
era cel care o fotografia.

Niște pârliți de magnați
au vrut să pună
mână de la mână
și să cumpere primăvara.
Însă primăvara,
în ciuda miliardelor de dolari
pe care le-ar fi putut primi,
nici nu a vrut să audă
de o asemenea
nebunie.
Pentru că primăvara
e pentru toți.
Primăvara e universală.
Primăvara e bucuria
de care cu toții avem nevoie.
Miliardarii, pe semne,
nu știau că primăvara
nu se vinde.
Nici iubirea nu se vinde.
Nici slujirea lui Dumnezeu
nu se vinde.
Pentru că primăvara
este timpul când noi,
deschizându-ne sufletul,
ne bucurăm
de tinerețea veșnică
a lui Dumnezeu.

Turează mașina pe loc
ca să audă lumea
că mașina
lui are motor.
Dar noi nu ne-am
dat seama!
Apoi dă drumul
la manele, manele,
indiferent de anotimp,
soare sau noapte,
pentru ca noi
să ne dăm seama.
Dar noi, în ciuda lor,
nu ne dăm seama!
Scoate telefonul
și apasă un număr,
pentru ca să spună niște
agramatisme de toată jena.
Însă noi,
indiferent de ce vrea el,
nu ne dăm seama și
rămânem domni
pe mai departe!
Pentru că știm că va pleca,
oricât de mult îl doare,
ca să ne lase în liniștea noastră,
pe care n-o apreciem
atunci când e atât de plăcută...

Mai ascult câte
o predică neoprotestantă și,
când un pastor
vrea să spună
că *a stat în genunchi la rugăciune*,
el spune: *m-am pus pe genunchi să mă rog*.
Mă gândeam: De unde
au luat această sintagmă?
Și de ce o folosesc cu toții?
Până când am tradus
Lucas 22, 41, BYZ:
„și, punându-Se pe genunchi
[καὶ θεὶς τὰ γόνατα],
Se ruga [προσηύχετο]”...
Adică au luat-o din greacă,
este evanghelică,
dar nu se regăsește în engleza,
pe care adesea o traduc
în română
ca din topor.
În KJV este „and kneeled down”.
În NAS este „and He knelt down”.
Pot continua citările...
Pentru că englezii, ca și noi,
preferă să spună că
îngenunchem la rugăciune.
Dar când în greacă
s-a spus că Domnul
S-a pus pe genunchi,
s-a spus că El era
cu totul rugăciune.
Pentru că ne punem întreaga ființă
pe genunchi, smerindu-ne
în fața Celui care e totul pentru noi.

Nu comunicăm, pentru că
ne e teamă să fim noi înșine.
Ni se pare că am pierde ceva,
că s-ar vedea ceva, că ar intra ceva,
ca o muscă țețe,
în inima noastră și
ar produce palpitații de nedescris.
Nu comunicăm, pentru că avem
posibilități multiple
de a împerechea cuvintele.
Și pentru că avem
prea multe cuvinte
la îndemână și chiar și gesturi,
ca să nu mai spun
de încrețiri de frunte,
nouă ne e teamă ca nu cumva
să greșim vreun cuvânt
și să fim decorați
cu închisoarea pe viață.
Nu vrem să vorbim,
pentru că avem prea multe idei.
Le ținem în noi,
ca pe tezaurul de la Moscova,
pentru ca să nu răsufle pe undeva.
Căci dacă, dintr-un acces de sinceritate,
acele două-trei idei ar reuși
să fugă în capul altora,
atunci am tăcea și mai semnificativ,
așa, ca de obicei.
Nu vorbim, pentru ca nu cumva
să ne îndrăgostim de cum sunt alții
și să vrem să fim și noi ca ei.
Nu vorbim, pentru că citim foarte mult
în toate mărunțișurile
care nu ne interesează.

Nu vorbim și cu asta, basta!
Căci dacă am fi vorbit,
acest poem s-ar fi trezit nescris,
din inexistența subiectului de discutat.

Interesul poartă fes nespălat,
pentru ca nimeni să nu se prindă
că egoismul e personalizat
din cap și până-n picioare.
El vede numai în interiorul
familiei sale,
niciodată dincolo de gard,
niciodată dincolo, la vecin,
care poate muri oricând și
moartea să-ți dea de știre
doar prin miros.
Ce știi tu, sat românesc,
care nu ai locuri de muncă
și te nărui văzând cu ochii?
Ce știi tu, oraș românesc,
în care țăranii ți s-au făcut
orășeni peste noapte
și n-au înțeles niciodată
principiile eleganței?
Treaba lor e treaba noastră,
pentru că n-avem nicio treabă.
Oricât ai vrea să fie,
nu este. Și încă nu este!
Căci îți vorbește în plac,
pentru ca să te vândă ieftin.
Te tratează de sus,
pentru că e mai jos decât tine.
Nu te are la inimă,
pentru că nu-și simte
sufletul.
Te vrea departe,
pentru că aproape
îți este inima.
Și așa, pe negustate,
ipocrizia stă cu noi la masă

și mănâncă sarmale.
Lăcomia bea vin d-ăla dulce,
pe nerăsuflate,
pentru că ranchiuna
nu își astâmpără nervii.
Curvarii n-au niciodată timp
să citească
etichetele de la bluze,
pentru că se grăbesc la fel de mult
ca disperarea.
În ea însăși,
disperarea e o formă de zaț,
e un dezgust care miroase
dincolo de detergent,
dincolo de amintirile tale cele mai frumoase,
dincolo de lipsa ta de modestie.
Ce știi tu, cititorule,
despre dramele onlineului?
Unde e tristețea mai mare:
dincolo sau aici?
Ce-ai făcut tu
cu libertatea de-a-ți trăi viața?
Trezită, ca dintr-un somn prelung,
invidia te-a luat în lunetă
și a început să se roage pentru tine.
Sarcasmul, această dragoste înveninată,
te-a îmbrățișat ca un păianjen
care își extinde plasa.
Te-a găsit la masă?
Mâncai de dor?
Îți păsa că pământul
e așa de bătătorit de
sclavia singurătății?
Mai ai mult?!
Mult până departe?!!

Ceva e sigur,
lucru sigur,
despre care Anghelina
mi-a spus cu o jumătate de gură:
„Adevărul n-are timp să se vadă,
dar are istorie!”.

Sfântul Gherasimos de la Iordanis
avea un leu. Nu unul de hârtie,
ci unul mare, de-adevăratelea.
Pentru că, într-o zi, s-a întâlnit cu leul
și acesta suferea din cauza
unui ghimpe mare,
ce îi umflase piciorul.
Și pentru că Sfântul lui Dumnezeu
și-a făcut milă de leu și l-a vindecat,
leul s-a arătat recunoscător
și i-a devenit ucenic.
Pentru că a început
să mănânce anahoretic:
pâine și linte,
lucru care pe noi,
cei raționali,
ne cam enervează
și când postim.
Și leul făcea ascultare!...
El păștea catârul Mănăstirii
pe lângă râul Iordanis.
Când a fost pedepsit
pe nedrept,
leul a început să care apă.
Pentru că ascultător
s-a arătat Sfântului!
Dar când a recuperat catârul,
leul a primit nume.
Căci *Iordanis* a fost numit.
Dar când Sfântul a adormit,
nici Iordanis n-a mai mâncat.
Ci răcnea tare, foarte tare
și nimeni nu putea
să-i stingă durerea lui.
Iar când i-au arătat

mormântul Sfântului Gherasimos,
Iordanis,
leul cel minunat,
leul pustiei,
leul ascezei,
a murit răcnind
deasupra mormântului
binefăcătorului său.
Căci el era un leu adevărat,
care a simțit slava lui Dumnezeu
în Sfântul lui Dumnezeu și i s-a supus lui.
Așa cum, la început,
întreaga făptură asculta de Sfântul Adam,
cel dintâi zidit de Dumnezeu,
pus de El să stăpânească
lumea duhovnicește.

Victor a fost cunoscut
de mama lui adoptivă
la 4 zile de la naștere.
Plângea mult, a disperare.
Și ea a simțit imediat
că trebuie să-l adopte,
deși pe atunci avea 26 de ani.
A stat două săptămâni
cu el în spital, pentru ca să învețe
primii pași în a fi mamă responsabilă.
Iar copilul a spus o dată *mamă*,
iar mai apoi numai *tată*.
L-a învățat să fie bun
cu toți. De aceea,
lui Aripel îi dădea din mâncarea lui,
că ce îți dă altul parcă e mai bun decât
ce ai tu acasă.
Interviul a fost
un succes de piață.
Pentru că mama,
și nu premierul,
a fost convingătoare.

Călătoresc cu șubele pe ei
și cu căciulile în cap,
ca niște baterii puse la încărcat.
Le e frică să le dea jos
ca nu cumva să piardă timpii
racordării la sursa de căldură.
Și la 15 și la 25 și la 35,
chiar și la 40 de grade
totul
rămâne ca la început:
neschimbat.
Numai eu,
un teolog mistic
în postmodernitate,
neavând nevoie să îmi umplu
bateria în mașină,
stau cu cămașa descheiată.
Eu îmi pun căciula
și haina groasă afară,
pentru că iubesc firescul iernii.
Înăuntru sunt racordat
la adevărata sursă de energie,
la energia cea veșnică
a lui Dumnezeu,
care e normalitatea omului.
Așadar, chiar dacă mergem
cu aceeași mașină,
nu suntem identici.

Invidios pe culoarea omeniei.
La fiecare noutate: reticent.
Ca un pisic cu mustăți rele,
gata să-ți sară în cap.
De ce e el așa mic,
precum un melc,
și nu un munte
care să îți taie respirația?
De ce oglinda
nu îi arată proeminente
zilele în care își bea timpul?
Nu se întreabă,
pentru ca să n-aibă bătaie de cap.
Melcul își duce casa în spinare
pentru că se nevoiește.
Oamenii care își mănâncă
din fiere zi de zi nu prețuiesc
decât ceea ce fac ei.
Lasa-i să facă x și zero!
Lumea mică rămâne
la fel de mică,
chiar și atunci
când își imaginează.
Lasă-i în amăgirea lor,
în sucul lor propriu!
Melcul se întâlnește
adesea cu o piatră,
care continuă să tacă.

Poemele mele sunt
niște sculpturi în simplitate.
La prima impresie crezi
că ai înțeles marea cu sarea.
Dar asta din cauza imaturității.
Care nu te lasă să vezi
diferența de experiență.
Căci unii cred că e de ajuns
să știi să scrii pentru
ca să scrii bine.
Dar adevărul e că
trebuie să ai experiențe.
Trăiri care să-l
definească pe om.
Ele premerg scrisului,
pe când simplitatea e
o apropiere tot mai mare
de desăvârșire.
Simplitatea e un izvor
continuu de poezie,
pe când vulgul
e înamorat de
moda zilei.

Scrie o idee și
o face fotografie.
O, ce mare realizare
contemporană!
O, ce diluviu
de inteligență!
Și asta pentru ca nu cumva
ideile să facă pui.
Niște idei cu pui
ar deveni cloști.
Iar cloștile de idei,
înmulțindu-se,
ți-ar putea provoca
un cataclism binevoitor.
Pentru că tu nu citești,
pentru ca nu cumva să înnebunești.
Tu te păstrezi pentru la pensie.
Ideile mari îți vin niciodată,
de aceea nu te grăbești.
Mai pui un text,
emoticoanele îți sunt la îndemână,
cititorii de fotografii nu contenesc.
Tu te uiți, eu te uit.
Te las bucurându-te
de democrația de cititori
care îți seamănă.

Nu mai putea
să stea pe oase.
O suferință îndelungă.
Despre care fiul său
mi-a vorbit între
două semafoare.
Mergeam
la o altă pomană.
De fapt, tații nu spun
tot ceea ce știu copiilor lor.
Îi lasă să experimenteze
singurătatea.

Cerșetoarea,
cu o față tâmpă,
hulește în fața Bisericii.
Ea îi spune altui cerșetor
că este „sora” lui Dumnezeu,
adică „Fecioara Maria”.
Probabil asta a înțeles ea
că înseamnă Maica Domnului:
„sora” lui Dumnezeu.
Zâmbetul ei
este un rictus.
Însă teologia are nevoie
de demnitate.
Mai întâi trebuie să fii om
ca să gândești teologic.

Memoria îți joacă feste,
prietene!
Nu e de încredere.
Dacă
nu ai lângă tine iubirile tale,
o să crezi la un moment dat
că ai trăit lucruri pe care
nu le-ai trăit de fapt.
O să îți creezi amintiri false,
reciclate,
care dau bine la bătrânețe.
A trebuit să văd iarăși
o gumă turbo,
un compas,
un penar,
un abecedar ca să îmi aduc
aminte cu adevărat.
Mi se părea că le știu,
pentru că le-am trăit.
Dar când le-am văzut
în fotografii mi-am dat seama
că le-am uitat.
Cum arăta fața mea la 3 luni, 15 zile
și două minute de la naștere?
Câte vise am visat?
Când mi-am dat seama
că sunt îndrăgostit
pentru prima oară,
ce temperatură aveam?
Câte cuvinte
am scris până acum?
Câte păcate
am spovedit?
Și când am plâns,
fără să mă vadă vreun ochi,

ce făcea cel care sta
la 5.000 kilometri de mine?
Nu e de încredere memoria!
Scrijelești o literă
și copacul se taie.
Nu mai găsești mormântul
în același loc.
Săruturile se înstrăinează.
Ceea ce am vorbit cu tine
are nevoie de un abis de inimă
ca să încolțească.
Ce mai faci fără tine?
Cum îți trăiești libertatea
de-a nu uita?
Până când mai invoci
starea de nesiguranță?
Îmi aduc aminte că priveam
fiecare zi ca pe o împlinire,
ca pe o cetate cucerită.
Și acum am același zâmbet!
Chiar dacă ai trecut
spre o altă margine de pădure,
memoria mea prinde aceiași pești
pe care îi prindeai cu mâinile.

Praful de bibliotecă îmi persecută
și acum vocea.
Apoi citești filă cu filă,
sintetizezi, știi ce vei scrie,
scrii, scrii cu ființa ta,
pentru ca să vină unul
să te înjure pe munca ta
în loc de mulțumesc.
Cât de scump e mulțumescul
când îl meriți!
Cititul online e
un privit în lumină.
Mai devreme sau mai tarziu
cunoașterea te orbește.
Începi să vezi ce nu văd alții.
Începi să simți dureri colective.
Pentru că devii o poveste
care nu mai încape în cărți.
Te transformi
într-o istorie a multora.
Ai o lume a ta care
o cuprinde pe a lor.
Ești o corabie care duce
un continent dincolo de oceane.
Și oricât de mult
s-ar perima metaforele
sau vor fi interzise,
nu poți să pui nicio virgulă unde eu
am pus punct.
Pentru că acel punct
nu se termină.

Tristețile nu sunt blocuri,
ci aripi.
Cu ele poți zbura mai departe,
făcându-ți din ele un scut protector.
Bucuriile nu sunt
bani convertibili,
ci comori care nu își pierd gustul.
Dacă le dărui, ele se vor întoarce
la tine imediat.
De aceea, prietene,
nu considera că prezența
e singura formă de a exista!
Cei care te poartă în ei nu sunt
întotdeauna aproape,
însă sunt de neînlocuit.

Cel mai fermecător lucru
e când prietenii se jură
că nu te-au văzut niciodată.
Ochii aceia reci
și inexpresivi te uimesc.
Nu mai e timp de vorbe,
de stat la masă,
de odihniri de suflet.
Când prietenii pleacă,
ei își fac extirpare de amintiri,
lobotomie,
schimbare de inimă.
De aceea,
pentru prietenii amnezici
trebuie să faci un muzeu,
un insectar al istoriei.
Și să îi lași acolo,
pentru cei care se ocupă
cu monstruozități istorice.

„Eu sunt amiabil
cu informatorii...
Îi ajut cu adevărurile
de care au nevoie.
Sunt galant cu ei,
fac pe naivul,
îi las să mă mintă.
Căci dacă eu nu-i ajut
să mă toarne,
ei cum și-ar mai
face planul?!
Ce-ar mai spune ei
mai departe,
dacă eu aș tăcea
ca sfinxul și m-aș da
de impenetrabil?!!
Dar, cu delicatețe,
eu îmi îmbrățișez
informatorii,
le dumic detalii
despre mine,
stau la masa mea,
vorbim pe îndelete...
până când nu mai vorbim!
Și nu mai vorbim
nu pentru că ei
sunt bărbați și femei,
nu pentru că ei,
uitând cine sunt,
uneori,
îmi devin chiar prieteni,
ci pentru că eu
nu uit niciodată
diferența dintre
un informator

și un prieten...
Informatorul este
un reportofon uman.
Informatorul este
cel care îți rescrie viața
la rece, fără să i se
accelereze pulsul.
De aceea,
prețuind munca de cercetare
foarte mult și detestând plagierea,
eu le dau informatorilor mei
mostre de viață
direct de la sursă,
fără ocolișuri.
Le construiesc adevăruri
pentru ei,
pe înțelesul lor
și ei sunt mulțumiți.
Numai că beneficiarii,
oh, beneficiarii,
nu sunt mulțumiți!...
Tocmai de aceea
am parte de surprize
în mod periodic.
Pentru că beneficiarii
vor să știe tot,
vor să afle mai înainte
cu trei săptămâni ceea ce eu
voi gândi, voi scrie și voi visa".
Din acest vis suprarealist
m-am trezit azi, perorând
aceste cuvinte fără noimă.
Și cred că am visat acest lucru,
pentru că aseară am mâncat
lapte cu pâine și,

când am ajuns la ultima lingură,
am citit...*Indonesia*...
Pentru că tocmai de-acolo
a venit castronul, pe care soția mea
mi l-a cumpărat pentru lapte.
Și tot gândindu-mă la cine,
în Indonesia,
mi-a făcut mie castronul,
am adormit cu dorința
de a sta de vorbă cu el,
cu mama lui și cu profesoara
care i-a predat la școală.

Comunicarea e
pe orice telefon,
după cum praful
se agață de orice
obiect din casă.
Citești lucruri pe care
nu le înțelegi deplin,
vezi imagini
cu coada ochiului.
Numerele te duc
la oameni, oamenii stau
și așteaptă
un zgomot de la tine.
Răspunzi la cuvinte răzlețe,
la mofturi, la urgențe.
Telefonul e o prelungire
a gândurilor noastre,
a brațelor noastre,
a picioarelor noastre.
Ajungem în multe inimi,
se revarsă în noi multe așteptări.
Nu trebuie să te temi
să comunici cu altul
precum cu tine!
Pentru că și el
are dureri
care îți seamănă.

Viitorul, a zis Ion Cristoiu,
scriitorul cu idei bine înlănțuite,
va fi al SMSurilor și al emoticoanelor.
Cică vom vorbi scurt, foarte scurt,
ca să nu deranjăm pe nimeni.
Și când vom dori să tăcem,
vom pune un emoticon
sau o fotografie,
din care fiecare să înțeleagă
ce poate.
Așa o să fie?!...
Întotdeauna viitorul
ne-a contrazis inerția,
pesimismul, neîncrederea.
Ne-a arătat că ne surprinde mereu.
De aceea, eu cred că viitorul
va arăta cu mult scris și
cu multă muncă de cercetare,
chiar dacă imaginile merg
pas la pas cu noi.
Pentru că noi, oamenii,
nu ne mulțumim niciodată cu puțin
și nici cu tăceri bolnave.
De aceea, eu cred că viitorul
va fi cu mult scris, de care cu toții
avem nevoie și care va conta la fel
de mult ca și până azi.

Coliva e modul nostru
de a iubi la nesfârșit.
De a iubi teologic.
Pentru că în jurul ei
îi pomenim pe toți cei vii
și pe toți cei adormiți,
atâta timp cât orice om
are nevoie să fie iubit.
O colivă cu multă dulceață,
așa cum e și slava lui Dumnezeu
pentru sufletul și trupul nostru.
Pentru că El, prin slava Lui,
ne face o colivă bună de mâncat,
pentru că ne transfigurează
întreaga ființă.
Și noi, când vedem coliva,
știm că ea vorbește
despre îndumnezeirea noastră.
Și când mâncăm din ea,
noi știm că așa trebuie
să fim de dulci pentru Dumnezeu
și pentru oameni.
Dar cine nu vrea să fie o colivă
a lui Dumnezeu,
acela disprețuiește iubirea,
găsește nefondată unitatea Bisericii,
se leapădă de firescul omului.
Însă firescul omului
e de a se uni
ca o colivă în jurul Luminii,
pentru ca să trăiască în lumină.

Bătea un vânt cu putere, bătea...
dar tot am dus
mortul la groapă!
35 de kilometri pe oră de vânt,
de vânt cu putere.
Sălciile sunt de un galben
spre verde,
ștevia se bate cu urzica
pentru a deveni ciorbă,
am văzut zambile mov
și ghiocei de casă,
pe colț, înspre cimitir,
când vântul îmi zbura
într-o parte și-ntr-alta epitrahilul.
De aici îi și vine numele:
de pus pe gât!
Veșmântul de pus pe gât,
albastru, cu care fac Înmormântările.
Pentru că orice Înmormântare
are nevoie de un albastru de cer.
Și trebuie să mergi până în gura gropii,
până la ultima ectenie,
să faci Crucea cu ulei și cu vin,
apoi să arunci,
primul dintre toți,
pământ peste cel adormit.
Pentru că „al Domnului este pământul
și deplinătatea
[τὸ πλήρωμα] lui,
lumea și toți cei care
locuiesc în ea” [Ps. 23, 1, LXX].
Și pe care Dumnezeu
îi ține în palma Lui,
deși unii cred că sunt prea mulți
și mănâncă prea mult

și au prea multe nevoi
și ar trebui să mai moară dintre ei...

Pentru că viața
începe din prima secundă,
noi protestăm pentru viață
cu pancarte personalizate[7].
Ne pictăm pancartele,
scriem pe ele teologic,
pentru ca să nu ia aminte
nimeni la ele.
Pe una scriem „alege viața”,
pentru ca participanții la viață
să nu considere viața
un accident,
ci o binecuvântare.
Pe alta scriem că avortul
oprește în mod criminal
inima care bate.
Pe alta scriem că viața e un dar
și că pruncul se va juca
mâine-poimâine cu frățiorii lui.
Numai că pancartele noastre
nu opresc în loc mâinile
care omoară viața.
La ginecologie
se fac bani din moarte,
chiar dacă, semantic vorbind,
ginecologia e o vorbire
despre femeie.
Pentru că tot cea care naște
se grăbește să și omoare.
Pentru că pancartele
au soluții pentru oameni raționali.

---

[7] Poemul a început de aici:
https://basilica.ro/din-culisele-marsului-pentru-viata-pancartele-realizate-de-seminaristii-ieseni/.

Pentru că viața are valoare numai
când tu te pleci în fața lui Dumnezeu,
ca să Îi mulțumești
pentru marea Lui iubire.

Sunt puțini cei care știu
că predica e de mâncare.
Pentru că, adesea, predica
pare o pierde de timp,
o oprire a cuiva de la păcate,
o mustrare de conștiință.
Eu mănânc predici
cu atenție.
Pentru că predicile sunt
ca o ciorbă de pește:
întotdeauna trebuie
să fii atent la oase.
Însă, în loc să arunci oasele,
adică lucrurile grele,
pe care nu le înțelegi,
în predici oasele se arhivează.
Ce nu înțelegi
trebuie să lași pe altădată,
dar să le porți în inima ta.
Pentru că, atunci când
o să mai crești în înțelegere,
vei vedea că oasele predicii
sunt oasele ființei tale.
Sunt cele pe care
te întemeiezi pentru
Împărăția lui Dumnezeu.
Ascult predici, citesc predici,
scriu predici, corectez predici,
pentru că vorbirea teologică
este o experiență vie
de care nu te poți debarasa.
Cei care nu știu
ce să mai predice
s-au îmbolnăvit de nevedere.
Pentru că predicile

se văd peste tot
și la fel și oamenii
care au nevoie de ele.
De aceea, tu,
cel care citești acum,
citești o predică,
adică o destăinuire teologică.
E un poem predicatorial acesta,
unul care te vizează.
E ca soarele care caută
florile de dimineața devreme,
pentru ca să le ducă la asfințit
cu totul înflorite.

Părintele Benga s-a întâlnit,
pe cale literară,
cu bărbatul care și-a propus
să se întrebe pe fiecare zi.
Să se întrebe la modul hotărâtor.
Întrebarea?!...
A, da!...Întrebarea era aceasta:
Ce vreau eu astăzi?
Vreau să râd sau să plâng?
Și el alege pe fiecare zi
să fie vesel.
Așa de vesel, încât chiar râde,
zâmbește, își plătește taxele
și mai are și familie acasă.
Interviul s-a dat în Germania,
dar televiziunea e românească.
Nu știm de ce naționalitate
este bărbatul
care râde în fiecare zi.
Nu știm dacă muncește la stat
sau la privat și de ce zâmbește
și în timpul serviciului.
Iar dacă zâmbetul
te face să pari prosper,
cum de e lăsat
să zâmbească tot timpul?
Iar dacă nu preferă tristețea,
nici măcar atunci când îl doare,
până când ne va sfida
starea noastră de fețe lugubre?
Ce a vrut să spună, de fapt,
Părintele Benga
prin această parabolă?
De ce nu putem
să fim triști tot timpul,

și doar în fața camerei
de filmat să zâmbim atotștiutor?!
De ce nu putem alege,
fără șovăială, și tristețea,
pocăința chiar,
ci trebuie să mimăm zilnic
starea de bine?!!
Bărbatul acesta,
încă neidentificat,
e o problemă națională.
Pe fiecare zi are
o singură alegere:
să fie fericit.
Se trezește,
dă cu apă rece pe față,
se uită în oglindă
și se programează să fie fericit.
Și în ciuda tuturor celor
care caută soluții raționale
la probleme care sunt
mai încăpătoare decât rațiunea,
el zâmbește și
cumpără păstrăvi
pentru praznic.

Într-un alt interviu,
l-a întrebat dacă
putem să-i spovedim pe oameni
și apoi să-i lăsăm nedezlegați de păcate.
Și Părintele care știe dogmele
a luat-o pe departe cu răspunsul.
I-a spus celui mai tânăr
cum l-a smintit pe el
cea mai bună Spovedanie
din viața lui.
Pentru că un Preot,
când era el legalist,
a stat de vorbă cu el pe îndelete,
după care i-a spus că
asta e Spovedania:
discuția de taină cu Preotul.
Pentru că tot ce vorbești cu el
din inimă e Spovedanie.
Și, pe loc,
marea binefacere a sincerității
a părut o „exagerare”.
Dar, mai apoi,
când și-a dat seama cât de rar
e adevărul și ce mană cerească
e sinceritatea,
canonistul s-a făcut
și el Duhovnic.
Adică unul care
îți vorbește de sus,
de la Dumnezeu,
și nu din litere
care te lapidează.

Edy, adventistul,
crede că nu există Iad,
dar există evoluție.
Și lui îi place evoluția,
pentru că e la modă.
Dar nu îi place Iadul,
tocmai pentru că e real,
cum și demonii sunt reali.
Sufletul lui Edy,
crede el,
nu e nemuritor
și va pieri odată
cu moartea lui.
Pentru că așa a lăsat scris,
în cărțile ei,
mult citata...
care le-a format secta.
Sabatul este ziua lui Edy,
pentru că Învierea Domnului
nu i se pare prea relevantă.
După cum nerelevantă
e și Dumnezeiasca Scriptură,
pe care, din fotoliu,
o bășcălizează sistematic.
Edy e un blasfemiator duplicitar
în timpul săptămânii,
dar de sabat le vorbește în plac.
Uneori mai sare calul și de la amvon,
dar se repliază.
E atent la fețele audienței
și o drege imediat.
Dacă „spiritul profetic” al sectei
l-ar fi cunoscut, s-ar fi îngrozit.
Pentru că Edy e mai tare
la erezii ca fondatoarea grupului.

Îl urmăresc cu interes maxim,
cu toată compătimirea
de care sunt capabil.
Nu știu când va urma
excluderea lui din adventism,
dar oricând e în stare
să întemeieze
un alt ghetou religios.
Unul pentru elitiști.
Pentru cei care sunt
în pas cu aberațiile ideologice
și în stare, oricând,
de scuiparea
Revelației
dumnezeiești.

Nu mai am cititori!
Și nu mai am cititori
pentru că sunt enervant.
Mă trezesc ca un enervant,
când alții dorm eclesial,
și scriu.
Și pentru că mă mândresc
foarte mult,
scriu cărți pe banii mei
și le dărui celor care
nu au nevoie de ele.
Căci dacă îmi schimb
poza de la header,
primesc laicuri.
Pentru că am apăsat
pe un buton și a ieșit poza!
Dar pentru că apăs
pe mii de butoane
pentru a scrie și
a edita o carte,
nu primesc.
Nu le merit!
Și nu le merit,
pentru că trebuie
să fiu reeducat.
Trebuie să nu mai public,
să nu mai vorbesc,
să par ca toți ceilalți,
pentru că toți suntem la fel.
Numai că eu nu pot fi reeducat.
Pot fi doar iubit sau ignorat.
Pentru că în lumea normală la suflet,
cel care creează e admirat și iubit.

În curând voi edita următoarea
carte de stat pe Facebook.
Adică ce-am mai publicat,
vorbit și făcut pe Facebook
de la ultima carte.
Am șters sute de „prieteni”
și i-am primit la loc pe alții,
în valuri succesive,
și am ajuns de fiecare dată
în aceeași penumbră.
În aceea că oamenii
n-au nimic de zis,
că toată minunea asta de online
e degeaba, pentru că nu comunică
mai nimeni în mod real,
și că, atunci când apare cineva
cu o operă unică în fața mulțimii,
mulțimea dă drumul la frigul polar.
Pentru că nu vor să accepte
că îi întreci cu mult.
Nu vor să accepte
că învață de la tine.
Nu vor să accepte
că ești real și că realitatea ta
îi poate face și pe ei umani…
În trecut, strângeam
câteva sute de tăcuți pe Facebook,
îi lăsam să mă enerveze puțin
cu lipsa lor de comunicare
și îi ștergeam pe toți
din cercul meu.
Bineînțeles: din bun simț
față de mântuitoarea
comunicare!

Acum am schimbat paradigma:
aleg, din când în când,
pe cei insuportabil de necomunicativi
și le dau libertatea de a fi ei înșiși.
Pentru că eu, pe fiecare zi,
am aceeași nesimțire
a vocației: muncesc teologic,
cu sau fără oameni
care mă citesc în surdină.

Iedul nu știa
că masa mea de Paști
îl va conține.
El era vesel,
privea spre viitor,
avea și el o mamă a lui...
Nici păstrăvii nu știau că ortodocșii,
înainte de Săptămâna Mare,
au dezlegare la pește.
De aceea,
nefiind alertați,
acum sunt în congelator.
O mai bună informare,
zic, ne-ar prinde bine
și lor și nouă.

Octavian a împlinit astăzi,
13 aprilie, 65 de ani.
A dat pensia peste el!
E bucuros nevoie mare.
Și are un vis proaspăt:
să-și vândă vacile, cele două,
să-și facă canapea la poartă
și să mai stea și el de vorbă.
Nu știu însă cu cine o să stea,
pentru că au murit mai toți prin jur,
iar restul s-au occidentalizat subit.
Acum câteva zile,
când l-am spovedit pentru Paști,
mi-a înșirat lista morților.
Ca apendice a pus și măgarul,
care i-a murit și el.
Vrea să crească păsări + flori.
Dar după o jumătate de oră m-a întrebat
dacă mai țin minte că lui îi plăceau iepurii.
Zic da, îmi aduc aminte!
Când, din milă de ei,
le-ai dat drumul în curte
și ni i-au mâncat vecinii.
I-a plăcut
că i-am dat două feluri de vin.
De ziua lui.
Iar el mi-a dat ouă
pentru praznic.
Nu mai m-a întrebat
despre muncă,
pentru că știe că numai asta fac.
Nici eu nu l-am mai întrebat,
pentru că doar asta face.
Complicata relație tată-fiu
la noi e simplă:

nu ne dăm sfaturi!
Noi doar vorbim...

Cinismul capitalist:
l-a aruncat de la etajul 67,
chiar dacă era un savant
în tehnologie.
Savantul își făcuse treaba,
era gras,
capitalismul l-a împins de pe bloc.
Savantul,
ca o balerină supradimensionată,
a plutit,
ca la 11 septembrie,
până s-a zdrobit de asfalt.
Afaceristul, sec, i-a spus gorilei:
„Ți-am spus să îi rupi degetele
și nu să-l arunci de pe bloc!
Ce-ai avut cu un om gras, dar deștept?!...
Asta e!
Am o întâlnire programată”.
Capitalismul are de omorât
și alți consumatori.
Îi consumă și gata!

S-a apucat de piratat filme,
a mers o vreme,
apoi n-a mai mers.
A încercat să facă un sait de știri.
A câștigat bani puțini,
pentru că lumea nu vrea știri.
După care s-a apucat de You Tube,
dar n-a avut abonați.
A fost frizer. Dar a renunțat pentru
că trebuia să stea în picioare.
Apoi s-a făcut vânzător,
dar lui îi place să facă mâncare.
Unora li s-a părut că e fanny, pentru că
a venit la o emisiune de umor.
Priză, însuși priză, i-a luat interviu.
Acum el se pregătește să debiteze.
Dar, dacă nu va câștiga,
se va întoarce la berea lui,
care nu-l face personal.

Șelaru a împlinit 18 ani
și acum știe răspunsurile
la toate întrebările.
Dinozaurii presei îi pun întrebări,
iar el știe răspunsurile pe de rost.
El le știe pe toate,
pentru că 2 milioane de oameni
s-au abonat la el
ca să râdă.
El știe ce trebuie
să se predea,
el știe politică,
el știe cum să zâmbească
pentru bani.
Vedeta știe,
până când o vom uita cu toții,
cu dragă inimă.
Până va veni unul
cu 3 milioane de abonați
și o să ne plictisească.
Și asta, pentru că vechiul
trebuie să fie mereu nou.

Avem un clopot la Biserică
care nu discriminează pe nimeni.
Bate și pentru bătrân,
bate și pentru tânăr,
chiar și pentru copil.
Când începe să bată,
toată lumea știe de ce bate.
Când nu bate,
toată lumea știe că clopotul Bisericii
poate să bată.
Și, când începe să bată,
atunci oamenii își sapă groapa
în tăcere
și pun și coliva la foc,
pentru pomenire.

Vor fi ploi grase, nu slabe,
că nouă ne plac cele mari.
Vom mânca porci și nu purcelușI,
pentru că nu ne plac diminutivele.
Vom bea bere,
pentru că ne e greu să citim.
Viețile Sfinților,
cele atât de mari și de profunde,
le vom da pe seriale serbede.
Florile noastre miros,
la fel și pâinea.
Miros bine,
nespus de bine.
Înseamnă că roșia
care nu miroase,
nu trebuie mâncată.
Noi ciocnim
ouă roșii de Paști.
Pentru că Învierea noastră
a răsărit din Cruce,
din moartea Domnului
pe Cruce.
Și Paștiul nostru nu ține 3 zile,
ci până la Înălțarea Lui.
Eu mă închin,
tu te uiți la mine
în loc să te uiți spre Biserică.
Mașina trece
mai departe.
Schimbă-te,
piatră ce ești!

De când Domnul și Dumnezeul lor
i-a mustrat și le-a zis:
„Vai vouă [Οὐαὶ ὑμῖν],
cărturarilor și fariseilor
[γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι],
fățarnicilor [ὑποκριταί],
că curățiți [partea] din afară
[ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν]
a potirului și a blidului
[τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος],
dar înăuntru sunt pline
[ἔσωθεν δὲ γέμουσιν]
de răpire și de nedreptate
[ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀδικίας]”
[Mt. 23, 25, BYZ],
rabinii au înțeles
în mod duhovnicește
care sunt vasele de cașerit.
De aceea,
se trezesc dimineața
foarte devreme,
să nu rămână cumva necurați,
și spală toate oalele,
tigăile, ibricele,
lingurile, furculițele, paharele,
care sunt deja spălate,
până le fac lună.
Și, dacă li se pare
că mai există vreo pată
undeva, pe vreo farfurie,
pe vreo lingură,
pe vreun polonic,
le mai spală încă o dată,
că detergent există din belșug,
apoi le mai fierb,

iar le mai spală,
până devin super lună.
Și rabinii sunt foarte serioși
cu ceea ce fac!
Pentru că spălarea polonicelor...
se transferă în sufletul lor.
Aceasta e taina
meticulozității rabinice!
Iar sufletul lor e tot mai curat,
tot mai plin de necredință,
de împotrivire,
pe cât spală vasele de Pesah.
Căci rabinii,
în fiecare Pesah,
se orbesc teologic
ca să nu-L vadă pe Mașiah.
Ei trec, cu evlavie,
pe lângă Mașiah,
trec dincolo de El –
pentru că El este răstignit și înviat –,
și Îl așteaptă
cu oalele curate.
Ei nu au hameț pe oale!
Ei au vândut hametul neevreilor...
musulmani, spre exemplu,
ca să facă o faptă bună.
Pentru că orice faptă bună
pe care o fac rabinii le deteriorează
și mai mult vederea spirituală.
Cu fiecare oală spălată,
Mașiah devine tot mai absent.
Chiar dacă Mașiah
coboară în sufletul
tot celui care crede în El
și se leapădă de necredință,

fiecare oală spălată
Îl face tot mai absent.
Nu mai avem hameț în casele noastre,
niciun gram!
Șabatul nostru n-are Mașiah!
Pentru că ne-am trezit
dimineața devreme
și am spălat toate oalele
și L-am gonit pe Mașiah departe.
Să ne lase cu cașerirea
oalelor noastre!
Nouă ne plac oalele pline
cu mâncare.
Mielul e bun,
mirodenia e bună,
și vinul e bun,
sunt toate după ritual,
așa că Mașiah să ne lase în pace!
Pentru că praznicul nostru, evreiesc,
înseamnă orbire și nu vedere.
Iar orbirea
n-are nevoie
decât de litere și
de vase bine spălate.

Când Papa Franciscus
va veni în România,
el va veni în alb,
ca și alt predecesor al său
și noi îl vom primi ca
pe un frate al nostru...
de altă credință.
Adică cu un entuziasm rece,
reținut.
Patriarhul nostru
va avea aceeași culoare ca a sa,
îi vom arăta Catedrala noastră
în construcție, îi vom arăta
Moldova noastră ortodoxă,
cea neexternalizată,
va frânge din pâinea noastră
și îi vom da și din sarea noastră,
chiar dacă dumnealui
a venit să vadă România
romano-catolică.
Până acum...visul papal
cu România
nu s-a împlinit.
Am avut strămoși atenți
la detaliile dogmatice,
care nu au pus semnul
de egalitate între ortodocși
și romano-catolici,
tocmai pentru că știau teologie,
dar aveau și multă evlavie.
Mult bun simț față
de revelația dumnezeiască
a Bisericii.
Sperăm ca nici pe viitor...
visul papal să n-aibă grandoare.

Însă aștept ca Papa Franciscus,
cu care eu sunt prieten pe Twitter,
să scrie una,
două fraze chiar
din România.
Să le scrie în ce limbă dorește
sau chiar în română,
pentru ca Părintele Dancă
să aibă ce cita
studenților săi.
Căci, la câtă fervoare
a cuprins preoțimea
romano-catolică
din România,
câteva texte,
scrise chiar aici,
le-ar potența-o
și după plecarea,
inevitabilă,
a Papei.
Oricât de banale
ar fi frazele,
Papa Franciscus
trebuie să le scrie!
Pentru că ele au fost scrise aici,
pe Twitter,
și asta de fapt contează.

Diletantismul în teologie
iubește diversiunea.
Când cercetătorul teologic
nu știe ce să spună despre
conținutul unei cărți,
când nu știe să o tâlcuiască,
el inventează „probleme”.
Ba autorul cărții nu e autorul ei,
ba există interpolări ale altora,
ba metoda patristică de până acum
nu a dat rezultatele literalismului mort.
Și, în urma lui,
mai vin încă 100 de ageamii,
care nici ei nu vor să spună nimic
despre carte și
care, cu ifose „erudite”,
se vor căzni să demonstreze
câte de „judicioase” sunt presupunerile
hilare ale primului.
Acum, dacă diletantul teologic
începe să se ocupe de traducerea Scripturii
sau a vreunui Sfânt Părinte,
în loc să traducă textul,
el se ocupă cu ornamentarea
lui în limba română.
Numai că textul grecesc
al Scripturii
este eliptic
și trebuie să pui de la tine
o groază de cuvinte
și să îl corectezi,
ca să iasă la lumină adevărul ei,
pe când cel ebraic
e de două ori eliptic
și de plin de greșeli.

Căci dacă cel grecesc
este „Ana [are] mere”,
cel ebraic este „[Ana are] mere”.
Și dacă cade pe mâna
celui lipsit de duhovnicie,
de evlavie și de înțelegere
duhovnicească
textul Scripturii, iese o durere
în formă continuată.
De aceea, adesea,
am dureri ortodoxe vizavi de cărți,
de traduceri, de teze teologice.
Pentru că nu văd în ele nici teologia,
nici duhovnicia, nici echilibrul
Bisericii.
Iar de noi toți depinde
ce lăsăm celor de după noi.
Le lăsăm poluare
sau pâine dătătoare de viață?

Predicatorul le-a vorbit
despre eliberarea din robie.
Le-a vorbit despre un cântec,
scris de un alb, dar pe o melodie
a robilor lui.
Versurile, până azi,
au un nume de alb,
dar la melodia negrilor,
a sclavilor lui,
e trecut „necunoscut”.
Și audiența, în lacrimi,
emoționată,
a aplaudat atunci când
predicatorul
le-a spus că acum
nu mai contează asta,
pentru că toți am fost
mântuiți din robie
de către un singur
Stăpân și Domn,
de Domnul nostru
Iisus Hristos.
Întotdeauna
contează detaliile.
Mai ales când conștiința
unei națiuni
se exprimă prin gura
unui predicator.

M-am rugat la mormântul tău,
Sfinte Ilie[8],
și m-am umplut
de seninătate,
de bucurie, de pace,
pentru că rugăciunile
mele se înălțau spre cer
ca niște păsări albe.
Atât de aproape de tine,
eu am simțit ce înseamnă
ca un Sfânt să te iubească
și să se unească cu rugăciunea ta.
Pentru că rugăciunile mele
le simțeam deja împlinite,
deja prezente,
pentru că tu erai
cel care mi le sprijineai
ca să ajungă la Domnul.

[8] Sfântul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Părintele nostru († 4 mai).

Noi, când suntem tinere,
le-a spus ea,
suntem foarte încrezătoare
în noi însene,
nu ne temem de modul cum arătăm,
de ceea ce zic unii sau alții
despre noi.
Dar la un moment dat
punem la inimă
un cuvânt,
o grimasă,
o privire disprețuitoare...
și încercăm să fim cele
care nu suntem.
De aceea, trebuie să
redevenim noi însene,
să nu ne mai temem
de faptul de a respira,
de a păși,
de a gândi cu propria noastră
gură.
Pentru că iubiții și soții noștri
vor să fim femeile lor
pe deplin,
cele care nu ne temem
de pofta de viață care este în noi,
de gingășia pe care o putem dărui,
de iubirea care
asigură liniștea casei noastre.
...și eu am aplaudat
discursul ei impecabil!

Baba venea de la piață
și era nevorbită.
Nevorbită rău de tot.
Fie-sa o enervase, cică,
cu iubirea ei de căruntețe,
că se ține cu unu'
de peste gard,
iar nepoată-sa, și aia belea,
nu vrea să se mărite,
că cică vrea să termine facultatea
și apoi mai vedem...
la anu' și la mulți ani.
În stația de mașină,
un el și o ea,
niște tăcuți,
nu stricau deloc liniștea.
Și baba veni tocmai
ca să dea o lecție tăcerii
și să spună la toți
cum se vorbește
cu toți dinții.
Și le spuse baba,
pe-ndelete, celor doi care se făceau
că ea nu există,
cum e treaba cu vorba.
Complexații, el și ea, nu ziseră nimic.
Pentru că baba avea debit,
avea oratorie,
nu lăsa netocat nimic.
După 30 de minute
de spectacol pur sânge,
veni mașina,
baba își luă rămas bun,
nimeni nu-i zise nimic
și plecă...dusă fiind.

După ce trecu taifunul...ea,
ca și când ar fi prins puțin curaj,
își exprimă nedumerirea
despre o astfel de bătrână,
zisă și babă la modul
peiorativ.
El, care era mai în vârstă decât ea,
dar mai slab la cuvinte,
zise că da, e bine să ai ce spune,
dacă nu vrei să se împută
vorbele în tine.
Morala: unii nu își încep opera,
pentru că îi complexează
adevărații scriitori. Și când ei mor,
și ceilalți își găsesc ceva cuvinte
prin batista din buzunar.

S-a sinucis
în camera ei.
De prima dată
când am intrat
în cameră, am simțit
demonii răcelii:
o rațională rece,
tăioasă, care
nu te primește.
Pentru că
sunt demonii care te pun
să păcătuiești grav
în cunoștință de cauză.
Care îți „ajută” mintea
să te lupți cu Dumnezeu.
Aceiași demoni
și la mormânt.
În camera ei
și la mormânt,
ca într-o rezervație:
pentru că se bucură
să locuiască acolo
unde oamenii au păcătuit.
Întâlnisem demonii
aceștia, ca într-un
incubator al frigului,
în sinagogă:
răceală inteligentă,
care taie firul în patru,
dar fără pic de dragoste.
Distanța nu e o problemă:
demonii sunt duhuri,
se mișcă rapid.
Ei se strâng acolo
unde oamenii cred că

trebuie să-I reproșeze ceva
lui Dumnezeu.

Creația nu e viciu,
ci împlinire!
Cu fiecare carte ajung acolo
unde n-am mai fost.
E o escaladare a munților,
e o întindere la maximum a trupului
după viteza sufletului,
e lupta cu tine însuți.
Nu îmi învăț poemele,
pentru că astfel m-aș opri în loc.
Nu îmi învăț predicile,
pentru că astfel aș pune punct
luminărilor dumnezeiești.
Nu îmi fac griji în ceea ce
privește viitorul,
pentru că eu sunt omul clipei,
al clipei care zidește,
care pune file peste file
în cărți.
Și noi, oamenii,
avem nevoie de cărți
pentru ca să fim
noi înșine.
Avem nevoie de ceea ce
ne pune în mișcare,
de ceea ce ne face
să ne depășim continuu,
de ceea ce ne face
să mergem spre alții continuu.
Și când mă citesc,
simt că am liniștea mea acolo.
Când mă citesc am tot timpul
pe care nu l-am pierdut,
ci l-am dăruit.
Tocmai de aceea,

creația e milostenie,
creația e sărire în ajutor,
creația e îmbrățișare.
Pe când viciul,
alergând să devoreze,
e omorât de foamea leului.

Dacă ai pile,
atunci poți
să deschizi porți.
Acele porți care acum
îți sunt închise,
tocmai pentru că nu ești
un om cunoscut.
Și cât de cunoscut
ar trebui să fii, pentru
a fi tu însuți?
Și cât de folositori sunt
cei care sunt folosiți?
Însă πύλη înseamnă
poartă, ușă, intrare.
Pila e chiar poarta!
E chiar cel care
te bagă înăuntru,
care te introduce
la cel mare.
La cel care trebuie
să privească
spre tine cu bunăvoință.
Însă „a[u] coborât cele rele
[κατέβη κακὰ]
de la Domnul [παρὰ Κυρίου]
peste porțile Ierusalimului
[ἐπὶ πύλας Ιερουσαλημ]”
[Mih. 1, 12, LXX].
Coboară cele rele
peste pile
și peste năimiți
și peste toată
legislația manipulării.
Trebuie doar să privești
porțile deschizându-se!

Trebuie doar
să vezi cum Ierusalimul
e înconjurat și, printr-un zid,
se pătrunde înăuntru.
Poarta e chiar zidul de apărare.
Oricâte pile ai avea,
de la Domnul va coborî
judecată.
O judecată pe care
o vei trăi dincolo de porți.

„Și Dumnezeu l-a zidit pe om
[luând] țărână din pământ
și a suflat întru fața lui suflare
de viață [πνοὴν ζωῆς]
și s-a făcut omul
întru suflet viu
[εἰς ψυχὴν ζῶσαν]” [Fac. 2, 7, LXX].
Dar dacă nu pui de la tine
ce lipsește în textul Scripturii,
nu ai nicio înțelegere a ei.
Sfântul Augustinus
s-a născut la Thagaste[9],
astăzi Souk Ahras –
în traducere: *Piața de Lei*,
de lei care te mănâncă –,
din Algeria[10].
S-a născut în
13 noiembrie 354[11].
Și, până în 2020,
au trecut 1.666 de ani,
în care s-au întâmplat
multe lucruri.
Dar dacă nu ai cărțile,
cărțile lui, și nu le
citești încadrate
în istoria Bisericii,
nu știi că el există.
Unii se ocupă
cu negarea istoriei,

---

[9] *Cf.* https://en.wikipedia.org/wiki/Augustine_of_Hippo.
[10] *Cf.* https://en.wikipedia.org/wiki/Souk_Ahras.
[11] *Cf.* https://en.wikipedia.org/wiki/Augustine_of_Hippo.

deși se consideră
„teologi ortodocși”.
Sfântul Sfințit Mucenic
Dionisios [Διονύσιος] Areopagitul,
trăitor în secolul I al Bisericii,
și pe care Biserica îl pomenește pe
3 octombrie[12],
„se naște” în cărțile
unor „teologi” peste 5 secole.
Căci „rescriu” istoria cum vor,
adică o falsifică
după cum rău le place.
Și trebuie să știi să faci slalom
printre minciuni
și printre exagerări,
pentru ca să rămâi om al credinței.
La tot pasul sunt capcane.
O traducere infidelă
te poate duce prin mărăcini.
Căci traduc Dumnezeiasca Scriptură
cu acuratețe filologică și teologică
și oamenii se uită reticenți la adevărul ei.
Pentru că sunt învățați
cu lipsa de naturalețe,
cu un text ce pare de ieri
și nu e vechi de zile.
Vara mea e plină de trudă.
Fiecare poem mă cunoaște.
Eu însă mă uit
ca să mă redescopăr continuu.
De fapt,

---

[12] A se vedea:
http://www.synaxarion.gr/gr/sid/794/sxsaintinfo.aspx.

noutatea de care suntem capabili
este o tot mai adâncă
coborâre în sufletul nostru.

Când te însori,
te însorești.
Pentru că te bucuri de soția ta
ca de tine însuți.
Intră raza Soarelui,
bucuria Lui în tine,
adică slava lui Dumnezeu.
Și nu aștepți ca cineva
să îți slujească,
ci tu slujești.
Și nu aștepți
să scapi de toate problemele,
pentru că simți
ajutor în mijlocul lor.
Căsătoria este
o mare împlinire.
Pentru că trăiești
marea împlinire a celor doi care
au devenit una,
o unitate duhovnicească.
Tot la fel,
când devii Monah,
nu mai ești singur,
ci ești una cu Cel singur.
Pentru că Monahul
e unit cu Dumnezeu,
după cum soțul
e unit cu soția lui
și cu Dumnezeu.
Căci Dumnezeu e
fundamentul Căsătoriei,
al unității duhovnicești.
Dumnezeu este împlinirea
tuturor Celor care
Îl iubesc pe El.

Și ești însorit,
când Dumnezeu este
veselia ta cea veșnică.

Am fost contemporan
cu comunismul,
dar pe mine m-a lăsat în pace.
Nu pe toți însă, nu pe toți!
Mi-am cunoscut bunicii
în mod profund și
i-am iubit pe măsură.
O distanță de 7 ani
între adormirea lui și a ei.
Pepeni mari, lungi,
puși la umbră sub bolta de viță.
Mirosul proaspăt de grâu secerat.
Roșii coapte pentru ciușcă,
vinete coapte, pâine de cuptor,
aburindă.
Am fost contemporan
cu ediția a doua
a Dogmaticii
Părintelui Dumitru Stăniloae.
Confesiunile Sfântului Augustinus
le-am primit cadou
de la Părintele Valentin Chircu.
Viețile Sfinților, cele 12,
au fost o bucurie mare
pentru Sfântul Ilie
văzătorul de Dumnezeu.
Bucuria de după Filocalie.
De la comentariile prime
pe ediția 1988,
acum traduc
Dumnezeiasca Scriptură
din greacă.
Contemporan cu modul aprins
în care predica
Părintele Constantin Galeriu.

Contemporan cu libertatea din 1989.
Contemporan
cu supraviețuirea capitalistă.
Contemporan cu trecerea
de la scrisul de mână
la scrisul pe taste,
de la caiet la blog,
de la computer la telefonul
racordat la online.
Am fost contemporan
cu *Teologie pentru azi*,
cu proiectul meu teologico-cultural.
Am fost contemporan
cu cărțile mele și ale soției mele,
care au fost patul ce m-a odihnit
toată viața.
Am fost contemporan
cu iubirea, cu prietenia
și cu sfințenia.
Contemporan cu grija
pentru Biserica lui Dumnezeu
și cu Sfinții și Îngerii Lui.
Bibliotecile au fost
contemporane
cu mine și
m-au făcut contemporane
cu ele,
indiferent de
vârsta lor.
Chiar și acest poem
de arheologie personală
a fost contemporan cu mine,
pe când eu i-am zis că
e bine să existe.

De când m-am
îmbrăcat în roman,
stau de vorbă
cu fiecare filă scrisă.
Stau la taclale
despre toate lucrurile serioase,
care par unora de nebăgat în seamă.
Pentru că e important ce-a văzut,
ce-a simțit,
ce-a înțeles pe fiecare zi.
E important tot ceea
ce ni se pare important.
Căci romanul e
o predare de experiență.
Romanul e punerea ta
în situația de a clarifica lucrurile.
Pentru că oamenii au nevoie
să se vadă în ceilalți,
să vadă diferențele.
Oamenii au nevoie
să te simtă prietenul lor.
Iar scrisul tău e modul tău
de-ai ajuta să se descopere.

Predica e cât cei din fața ta:
nici mai înaltă, nici mai joasă.
Dacă vrei să tragi de timp
în folosul credincioșilor,
dacă vrei să îi pui în prim-plan,
dacă vrei să le alini sufletul,
nea Ilie (nume ales la întâmplare)
se ridică și pleacă pentru că trebuie să
mănânce, să vadă un fotbal, să
piardă timpul.
După el se va ridica și nea Costel
(nume ales aleatoriu)
sau nea Dumitraș (tot la întâmplare),
căci nici ei n-au nimic de făcut.
Dar se ridică,
se grăbesc să plece,
îți arată că nu te plac,
pentru ca nu cumva
să le spui lucruri
care să-i scoată din
buna lor părere
despre ei
înșiși.
Biserica e bună,
dacă stai de vorbă.
Slujba e bună,
dacă nu ești atent la ea.
Dacă am bifat și azi
venirea la Biserică înseamnă
că suntem oameni credincioși.
Vom veni și altădată la Biserică
pentru ca să stăm pe scaun
și să mai vorbim despre politică,
despre ce mai era în târg,
să facem glume,

să ne mai închinăm și noi,
să ne mai treacă timpul.
Pentru că oricât aș dori
să fiu eu însumi atunci când predic,
reușesc să fiu întotdeauna
ca cei din fața mea.
Ca oamenii care nu pierd niciodată
timpul cu lucruri folositoare.

Didina (o cetățeancă fictivă)
face politică.
Politica ochiului scos.
Pentru că ea se uită la televizor,
„la toți hoții ăștia dă prin Parlament
și de pân televizoare –
căci toți te mint de îngheață apele –”
și le scoate ochii la toți.
Își aduce aminte, din senin, că unul
nu își poate număra averile,
că altul are nevastă tânără,
mult prea tânără pentru
căruntețele sale,
că despre unul,
nu știu când,
într-o joie,
s-a zis că a atentat la fiica lui.
Iar aia, „nenorocita,
că nu știu cum să-i zic altcumva,
e încurcată cu un hăndrălău,
care le duce pă fete la produs”.
Reacția Didinei este
eminamente morală.
Ea vede și reacționează.
Reacționează în fața televizorului
în mod prompt.
Căci dacă Justiția nu face nimic,
dacă Poliția doarme pe ea,
dacă Securitatea Statului
privește pă net,
Didina se uită
la realitatea României
cu inimă de mamă.
Că ea are 4 copii,
„toți la cășile lor”,

dar România trebuie
asanată moral de către cineva.
Că dacă noi n-o îngrijim
ca pe-o pădure virgină,
cine s-o îngrijească
pe țara noastră?
Că dacă toți pleacă
și aici rămâne pârloagă,
ce s-alege de țara asta
apărată cu sânge și sfințenie?
Didina folosește televizorul
ca pe un binoclu
al realităților cotidiene.
Se îngrijește de România,
dar și de știrile externe.
Detestă orgoliul american,
dar și pe cel rusesc –
„că cine se încrede
n-are multă minte” –,
știe că Basarabia
„e a noastră, nu a lor”,
că „ne-au luat-o rușii cu forța”,
și că peste mări
și țări sunt și români,
de-ai noștri,
„care și-au luat lumea
în cap și au plecat”.
Dar că lumea asta,
toată și latră,
„trebuie să aibă
și ea un Dumnezău,
că nu poți să stai
ca boul la masă,
până nu te închini și tu,
și nu spui acolo o rugăciune”.

Didina aude, vede, compară,
critică, ia atitudine civică,
e o mamă cu grijă de toată lumea,
e o femeie care inspiră.
Și, în ciuda faptului
că e o ficțiune literară,
pe care nimeni n-o bagă în seamă
la modul serios,
Didina stă la straja vremurilor.
Când va fi nevoie de o povață,
de un verdict, de o intoxicare media,
ea va lua atitudine în mod univoc.
Va spune adevărul pentru toți.
Le va da peste nas tuturor
cu realitatea imediată.
Căci e nevoie de
renașterea literaturii
scrisă cu conștiință,
cu conștiința că
omul e cel din fața noastră
și că de el trebuie să avem grijă.

Mă apropii de 42
cu fiecare zi.
Cu cele 12 zile
care mai sunt.
Văd urmele timpului pe trup,
dar mai puțin în suflet.
În sufletul meu mă tot clarific,
mă tot umplu de viață,
mă întineresc continuu.
Numai că trupul nu merge
în același ritm cu vivacitatea,
cu alergarea,
cu dorința mea nestăpânită
pentru creație.
Îmi număr anii în paralel
cu cărțile scrise
și le compar cu cele nescrise.
Și întotdeauna îmi dă cu minus
la zona timp,
la zona putere de muncă,
la zona realizări editoriale.
Ba sunt pe drum,
ba la Biserică,
ba am alte treburi,
iar cărțile mele stau pe loc.
Pentru că eu vreau
să mă prelungesc
cu totul în cărți,
în memoria
ascezei pe care o trăiesc,
pe când sufletul meu
se va ridica de aici.
Vreau să vă las urme adânci
din trecerea mea prin lume.
Vreau să mă las

cuprins și îmbrățișat
de cititori diverși,
care au mai mult sau mai puțin
de-a face cu crezul meu.
Pentru că eu cred în mărturisire,
în dăruire,
în îmbrățișarea bucuroasă a
oamenilor,
în starea cu ei la masă
și lângă ei la bine și la greu.
2 peste 4 ori 10.
O împlinire
cu două degete peste 40.
Dacă 4 martie 1977
ar fi oprit inima mea la
21. 22[13], n-ar fi fost niciun rând,
nicio carte, nicio slujire.
Numai că Dumnezeu
are întotdeauna dreptate!
El a oprit moartea mea atunci,
a oprit-o de și mai multe ori după,
căci am slujirea mea de dus la capăt.
Pentru că tot darul trebuie înmulțit.
Pentru că toată binecuvântarea
trebuie dăruită.
Și nu trebuie să ne temem de nimic
ca de statul degeaba.
El ucide toate intențiile
noastre bune.

---

[13] *Cf.*
https://ro.wikipedia.org/wiki/Cutremurul_din_1977_(România).

Oamenii își pierd mintea prin pat,
pe la supermarket, pe la vecini,
și-o lasă lipită
de vreun afiș
sau de vreo apariție încântătoare,
o lasă să li se scurgă,
ca o înghețată,
prin buzunare
sau în online...
și nu le pasă!...
Nu le pasă nici de capul lor gol,
nici de trupul lor semidezbrăcat,
nici de lipsa de sentimente,
de idealuri,
de împlinire.
Mintea, ceva nedefinit,
ceva de prin cap,
pe care n-a văzut-o nimeni,
e un lucru prea abscons
în comparație cu ceea ce vezi,
pipăi, posezi.
Și așa cum nu ne interesează
razele X,
razele gama,
Wi-Fi,
5G
sau sufletul,
de ce ne-ar interesa mintea,
adică computerul ultraperformant
prin care gândește
sufletul?
De ce ne-ar interesa pe noi oameni
și epoci și clasificări de date și
personaje și curente
și realizări de tot felul?

De ce ne-ar interesa științele,
tehnologiile,
aptitudinile diverse,
dacă putem să ne uităm
mintea atât de galant și de
previzibil?
Pleacă de-acasă senin,
e liniștit pentru că
și-a închis mintea în frigider,
la serviciu cască,
se uită la ceas,
la clipa întoarcerii...
Și iată că vine și acea clipă!...
Ia mașina, se grăbește, ajunge,
își găsește mintea congelată,
acolo, lângă oala de sarmale,
unde și-o lăsase,
pune vreo 6 la încălzit,
mănâncă cu poftă
și cu ardei iute,
televizorul e setat pe sport,
vede ce vede și adoarme.
Mintea,
dezghețată ca vai de ea,
e întinsă alături de ciorapii murdari,
aruncați lângă pat.
Mâine,
când se va trezi,
o poate lua cu el până în intersecție
și o poate lăsa să zburde prin oraș
sau, și mai grav, o poate duce cu el,
în lehamite, până la birou
și să o lase într-o colț al camerei
să hiberneze.
Pentru că mintea,

o realitate atât de înaltă
și de profundă,
nu trebuie utilizată prea mult.
Trebuie să avem
precauție cu mintea,
pentru că am putea
deveni peste noapte geniali.
Și dacă devii genial,
atunci trebuie să lucrezi
mult cu mintea,
chiar prea mult,
și nu mai ai timp de distracții
mărunte și depersonalizante.
De aceea, oamenii țin la ei înșiși
și nu apelează prea mult la minte,
nu se încurcă nici în sentimente,
nu se înhamă nici în acțiuni
de lungă durată.
Pentru ca moartea,
pe nepregătite,
să nu îi găsească obosiți,
ci senini
și cu zâmbetul pe buze.

Nea Trașcă m-a adus
astăzi cu mașina.
Cu mașina mortuară.
Cu mașina cu care
i-a adus tronul
răposatei pe care o vom
îngropa mâine.
Stam la ocazie, după Slujbă,
și el a fost singurul
care a oprit.
Și a oprit bine!
Pentru că am stat de vorbă
și am uitat
că moartea ne stă în spate.
De fapt, pe fiecare zi
moartea noastră ne suflă
pe la urechi
când mai tare,
când mai încet.
Și ca să nu îi dăm atenție,
facem tot felul de eschive
neprincipiale,
plictisitoare,
că tot acolo ajungem.
Numai că mormintele costă
diferit pe pământ românesc:
de la niciun leu până la
câteva mii de euro.
După cum, și după tine,
pot plânge mai mulți
sau niciunul.
Iar dacă nu plânge niciunul,
chiar niciunul,
există soluția megafonului
cu muzică militară funebră

sau fanfara populară,
care cântă și la Nunți
și la Înmormântări.
Le facem pe toate în grabă,
mâncăm la pomană cu veselie
și ne vedem de treaba noastră.
Căci morții au drumul lor,
iar noi, încă, ne prefacem
în jurul lucrurilor importante.

Bunica stă de vorbă
pe telefon.
Stă de vorbă cu nepoata ei
cea guralivă și plină de viață.
A cărei veselie gâlgâie
în telefon.
Căci bunica,
în drum spre nepoata ei,
vorbește îndelung cu ea,
iar aceea îi spune despre bebele ei,
care nu ascultă de ea
și nu vrea să doarmă.
Mai aleargă prin casă,
țipă, se bucură,
după care mai vine la telefon
ca să vorbească cu bunica.
Iar bunica, pentru ca nu cumva
să piardă legătura,
stă cu telefonul la ureche,
în tăcere,
pentru ca nepoata ei să își
aducă aminte de ea și
să mai schimbe împreună
vreo două vorbe.
O așteaptă îndelung
pentru câteva banalități.
Dar bunica are timp,
are timp mult,
timpul iubirii ei,
pe care i-l dăruie nepoatei sale.
Pentru că timpul investit
în alții se înveșnicește.
Și bunica dorește să rămână
în sufletul nepoatei ei
ca o bucurie vie.

Tinere,
ai un orgoliu prostesc!
Ai orgoliul
lipsei de experiență.
Pentru că nu știi cum este tristețea,
n-ai simțit boala,
nu știi cum este să simți moartea în
apropierea ta.
Te crezi nemuritor
și de aceea greșești.
Te crezi nemuritor
și de aceea pierzi timpul.
Și tu crezi că o să ai timp
pentru toate lucrurile
pe care le vrei...
Însă timpul e limitat!
Timpul e dat în dar
și tu trebuie să îl dai înapoi
Celui care ți l-a dat.
Tinere,
pierzi timpul prostește!
Și eu cunosc tinerețea...
Tinerețea cu idealuri,
tinerețea cu pierderi de timp,
tinerețea care se crede veșnică.
Dar nu suntem veșnici!
Murim degrabă...
Și dacă crezi că e altfel,
e numai o problemă de timp...

Cât de copii suntem
noi cu ridurile noastre!
Cum ne jucăm noi
la fiecare vârstă
și ne pierdem
în ceea ce sperăm,
în ceea ce vrem!
Ne trebuie doar o clipă
și uităm
că suntem bătrâni,
că suntem singuri,
că suntem neputincioși,
atunci când ne amintim
lucruri care ne plac,
pe care nu le-am uitat
niciodată.
Cât de frumoși suntem noi,
când scoatem din noi curăția,
când o punem în fața tuturor
ca pe o față veselă!

Episcopul
îl întreabă pe tânăr
cum și-ar dori să fie
prietena lui.
Și tânărul,
ca toată lipsa de experiență,
îi spune: „să fie înaltă...
și cu inimă bună...”.
Probabil și-ar mai fi dorit
el să adauge,
dar fusese luat prea din scurt,
și audiența l-a timorat.
Că atunci când a vorbit
despre înălțime,
s-a cam râs în audiență,
dar când a fost cu inima bună,
lumea a aplaudat,
ca și când cu un singur
organ sănătos s-ar face
primăvară.
Numai că specificațiile
în materie de fete/ femei
trebuie să fie ultra exacte.
Nu poți să spui așa,
într-o doară, unu, două,
trei motive,
pentru ca ea să cadă pe spate.
Ci, dimpotrivă, când e
discuția despre sexul feminin,
trebuie să scrii proză,
multă proză,
și să înșiri acolo toate motivele
pentru care o fată poate căsca,
iar o femeie poate să te creadă
bun de prost.

Căci ce înseamnă, dragul meu,
„înaltă”?
Înaltă până la tavan?!
Înaltă până la Dumnezeu?!!
Tot mai înaltă?!!!
Înaltă în mintea ei sau în realitate?
Înaltă pe tocuri sau în operă?
Înaltă în fidelitate
sau în perversitate?
Iar dacă intrăm la discuția despre
organele interne...
ale femeii,
atunci
trebuie să ni le dorim
pe toate bune,
pe toate sănătoase,
pentru ca să nu stăm mai mult la spital
decât acasă.
Tânărul, bineînțeles, vrea...
ce nici el nu știe
prea bine.
Cum, de altfel, și tânăra vrea...
lucruri de care nu se știe capabilă.
Amândoi cred că pot,
cred că vor, cred că le trebuie,
și iubirea lor e o formă de discriminare,
e o formă de separare fățișă
de ceilalți,
pentru ca să se întâlnească iluzia
din capul lor
cu realitatea.
Numai că realitatea
nu constă în ceea ce ne place,
ci în cine sunt cei de
care noi ne îndrăgostim.

Iubirea e un risc maxim,
pentru că te întâlnești
cu cine nu te aștepți.
Iubirea e o neașteptare,
pentru că celălalt va face
efortul de-a te iubi atât cât dorește
și pentru cât dorește.
Dacă ai o imagine în mintea ta
despre fata sau femeia
de care ai nevoie, atunci e
o iluzie puerilă oricât
de perfectă ți-ar părea.
Pentru că iubirea apare
între două necunoscuturi,
care au nevoie de un dialog continuu
și imprevizibil,
iar ea, această iubire,
e vie cât cei doi luptă pentru ea
într-o alergare continuă.
Ea, iubirea ta,
nu trebuie să fie frumoasă,
nici înaltă,
nici tânără,
nici de bani gata,
nici
și nici
și nici...
ci atunci când va fi,
dacă lupți pentru ea,
aceasta va fi unica ta
iubire,
care nu seamănă cu nicio
poveste
și cu niciun sfat
și cu niciun film

și cu niciun moft,
pentru că e un univers în doi
despre care nimeni nu știe nimic.
Și dacă minunea aceasta
se petrece cu harul lui Dumnezeu,
atunci e o taină în doi
pe care nimeni n-o poate explica
în locul nostru.

Demagogul își alege cuvintele,
el crede că le alege bine,
dar își lasă dracii la vedere.
Da, o mică scăpare
neintenționată!...
Și-i lasă în voce, și-i lasă în ochi,
ți-i vâră în sufletul tău
în graba de a-și dovedi superioritatea,
pentru că el crede că a rezolvat totul,
că nimeni nu s-a prins
că el este doar o biată flașnetă
a intereselor Iadului.
Demagogul nu bagă mâna în buzunar!
Ar fi o risipă de orgoliu milostenia.
Se lasă pentru mai târziu,
pentru de după moarte,
când lucrurile sunt deja clare.
El are multe nume,
toate falimentare!
Dacă are un interes cu tine
nu va ezita să te sune, să te roage,
să te invite, să te ceară.
Apoi se va face tăcere în jurul tău,
ca o gheață pe care niște copii
vor să vadă cât de ușor
li se rup oasele.

Când te apropii de sfârșitul unei cărți,
știi deja că mai e puțin.
Vezi punctul atât de aproape.
Te liniștești în fața foilor
suprapuse.
Cartea e acolo,
la tine,
fiind o mângâiere și o
fotografie a ta
recentă.
Te vezi pe tine împlinit,
deși mai sunt niște străzi de trecut,
niște priviri insistent aruncate pe text.
De la un capăt la celălalt tu ai călătorit,
tu ai fost acolo,
aruncând în aer toate greutățile
cu soluții reale,
viabile.
Nimeni nu îți poate spune
cum a fost.
Nimeni nu-ți poate povesti
ce a rămas de zis.
Cuvântul potrivit
la rândul potrivit.
Literele lipsă sunt rotunjite.
Notele de subsol
sunt rădăcinile textului
de deasupra.
Iar tu, ca un supraveghetor
al întregii lumi,
treci cu ochii peste fiecare frază,
pentru ca să pui, în definitiv, punct,
punctul hotărâtor,
de care are nevoie cartea,
opera,

viața ta.
De care are nevoie
o întreagă lume.

Ochii mi-au
slăbit pe cărți,
urmărind cuvintele,
înțelegerile,
necuprinsul lor.
Căci fixarea
în vedere produce
înnoptare.
De la -0, 5, în 18 ani
am ajuns la -5.
Pentru că fiecare carte a luat
o parte din vedere cu ea,
ca să văd tot mai bine înăuntru.
Ochelarii vin și
forțează ochii să vadă.
Fără ei nu aș mai vedea
contururi clare,
ci numai forme
vagi,
expresioniste.
Dar ceea ce cărțile mi-au adus
e mai mult decât
ceea ce am pierdut.
Mi-am pierdut claritatea
vederii trupești,
dar am coborât în
oceanul vederii duhovnicești.
Și, de multe ori,
trebuie să mă lupt
să îmi scot mintea
din inimă,
pentru ca să
nu mai simt toate mișcările
sentimentelor mele,
tot acest univers de înțelegeri fine,

care e tulburat de fiecare zgomot,
de fiecare cuvânt,
de fiecare întâlnire.
Ochii mi-au slăbit
pentru ca să văd înțelegând,
pentru ca să văd atingând,
pentru ca să ajung acolo
unde îmi doresc
într-o secundă de gând,
într-o atingere imperceptibilă.
Și, mai ales,
pentru ca să fac din ceea ce văd în afară
și din ceea ce văd în mine
o singură operă de artă,
care are mereu nevoie de explicații
pe măsura contemplării ei.

Moș Crăciun
l-a sunat pe Răzvan
cel din clasa-ntâi.
Când?!...
Într-o vineri
de dimineață!
Pentru că el cunoaște
numărul de telefon
al tuturor copiilor
mici și mari și,
din când în când,
îl mai sună pe câte unul.
Răzvan explică în detalii
cum a fost,
ce i-a spus,
cum l-a recunoscut.
Părinții lui zâmbesc,
învățătoarea știe ea ce știe,
dar colegii de clasă sunt uimiți.
Pentru că pe ei nu i-a
sunat încă Moș Crăciun,
dacă, așa cum se spune,
el știe numărul de telefon
la toți.
O colegă crede că l-a sunat
pentru că el este blond la păr.
Pe când altul, cel care stă la geam,
spune că Moș Crăciun
când sună pe cineva,
îl sună pentru că
a fost cuminte tot anul.
Dar Răzvan nu e cuminte
de felul lui!
Dimpotrivă: el e poznaș.
Face numai boacăne,

e certat adesea,
i se atrage atenția că
nu e bine ceea ce face.
Și cu toate acestea
Moș Crăciun l-a sunat
numai pe el
și pe nimeni altcineva.
De unde se poate trage
concluzia că și
lui Moș Crăciun îi plac
zurbagiii.
Însă, dacă tragem
această concluzie
deloc principială,
cum rămâne cu faptul
că Moș Crăciun vine numai
la copiii ascultători și silitori?!
Nimeni din clasă nu a putut
să înțeleagă acest mister.
Numai unchiul lui Răzvan
știe sigur cum e cu Moș Crăciun.
Și aceasta, pentru că el însuși
sunase în acea dimineață.

În era materialismului capitalist
ești întrebat același lucru
ca în orice eră cu stomacul
mai mare ca creierul:
„Și faci bani din cărți?
La ce îți folosește să scrii
și să citești?”.
Egalizarea scrisului și
a educației cu banii e pentru ca
să nu te întrebe despre valoarea ta,
a cărților tale,
a modului tău de a percepe lucrurile.
Nu vrea să intrați la o discuție
despre cine e omul și ce face el,
pentru că șarlatanii se dau de gol
în spațiul sincerității.
Egalizarea tuturor lucrurilor
cu banii nu înseamnă
că ai avea în fața ta cine știe ce mare
afacerist sau elogiator al capitalismului,
ci e modul nesimțit de a desconsidera,
din fașă,
orice relație reală.
E modul tâmpit
de a nega ceea ce nu cunoști
sau de a nega
ceea ce te depășește.
Și după ce refuză
să vorbească despre
valoarea personală,
despre universul
unei creații personale,
îl vezi că admiră îmbogățiții
din delapidări,
vânzarea de sine pe bani,

câștigurile financiare nemuncite,
adică lipsa oricărei valori personale.
Căci la baza desconsiderării
tale stă invidia
că nu e ca tine,
că nu te poate urma,
că nu te poate înțelege.
După cum, salivarea după banii altora
nu e o validare a succesului,
ci o subliniere a neputinței
de a face ceva real.
Pentru că negi valorile personale
tocmai pentru că nu știi să vinzi
cu fler
nici papuci de casă,
covrigi sau
bilete la concert.

Vorbește-mi despre tine!
În acele cuvinte punctate
de frici, de incertitudini,
de griji,
de tristeți,
de multe neștiințe.
Vorbește-mi despre rostul
fragil al îmbrățișărilor,
despre strălucirile din ochi
care nu au timp să fie scrise,
despre cât timp aștepți să
prinzi o luminare de la Dumnezeu
ca pe o limpezire a minții?
Vorbește-mi despre
cât cuprinzi
și despre cât de mare
ți-e dragostea!
Vorbește-mi concentrat
și fă-mă să tac!
Fă-mă să te admir,
să te înțeleg ca pe-o taină,
să te descopăr
în fiecare clipă
cu încântare!
Pentru că cine nu știe
să vorbească despre sine
cu adevărat
ratează orice comunicare.
Cine nu știe să se spovedească
și să se recunoască în oameni
nu are nicio icoană în iubirea lor.
Vorbește-mi asurzitor de tainic!
Vorbește-mi ca noaptea
care se înserează
în flori!

Vorbește-mi la capătul
tuturor dicționarelor,
ca să nu mai avem nevoie
de niciunul!
Vorbește-mi atât de primordial,
atât de singular,
de parcă ne-am fi întâlnit
dintotdeauna!
Pentru că n-am timp
de aruncat.
N-am timp de
plimbat
disperarea
pe străzi.

Domne, eu am
o propunere
necesară,
de bun simț:
Când ți se mărește
părerea de sine,
în mod automat
să ți se mărească
și opera!
Iar, când ai o mai
puțină părere de sine,
opera să rămână acolo,
la câte file are.
Pentru că e
foarte enervant
să ai o bună părere
despre tine însuți,
dar opera-ți să nu fie
pe măsura ambițiilor tale.
Tocmai de aceea,
cred că
trebuie să inventăm
o pastilă,
trebuie să inventăm
un mod de dereglare
a minții,
prin care să ajungem
să vedem opera noastră
pe măsura ambițiilor
pe care le avem.
Cei cu ambiții prea mari
să o vadă mai presus de a tuturor
celorlalți, iar cei cu ambiții modeste
să o vadă pe măsura ei.
Asta e propunerea mea!

Și, în acest fel, cei cu operă mică
o pot vedea cât vor ei de mare,
pentru că și așa nu contează.

Am citit cartea
pentru limba folosită.
Pentru că mă interesează modul
în care scriu oamenii
contemporani mie.
Eu caut amprenta
personală.
Caut modul lapidar
în care scriitorul
vede lucrurile.
Fac însemnări,
subliniez,
caut detalii,
corectez textul citit,
încerc să mă lămuresc
asupra veridicității
amănuntelor.
Dar după 300 de pagini
am scris pe ultima filă:
n-am aflat prea multe.
Pentru că eu caut stilul omului,
cum spune el lucrurile,
dar dincolo de stil
îl caut pe omul care scrie.
Și dacă scriitorul e cât e,
dacă el nu e un om mare,
tocmai de aceea nu afli multe, ci
puține.
Chiar și acolo unde, se zice,
că oamenii au ce spune,
că vorbesc mult,
că știu multe.
Însă nu e așa!
Oamenii mici,
oamenii neîncăpători,

nu știu multe, și la fel
sunt și cărțile lor.

M-a întrebat,
în mod indiscret,
ce fac eu cu banii.
Că dacă tot
nu îi arunc pe haine,
pe mașini, pe apartamente,
pe laude efemere,
ce rost au ei în mâna mea.
Și eu i-am răspuns
că îi investesc în oameni
și în opera mea.
Că fac lucruri durabile
cu ei.
Pentru că eu cred
în ucenicia duhovnicească,
în munca zilnică
și în rodirea continuă a operei.
Pentru că opera e ca o drojdie
pentru inimile oamenilor.
Cei care te citesc, de atâta admirație,
devin tot mai mari la inimă,
pe când cei care te urăsc
devin tot mai meschini.
Și dacă ai ucenici,
atunci ai viitor.
Și dacă ai viitor,
atunci ai un prezent
darnic, frumos,
binevoitor.
Și dacă munca ta
îmbrățișează oamenii,
atunci oamenii sunt reali,
după cum și tu ești real.
Pentru că te trezești pe fiecare zi
pentru ca să le slujești,

să le pui masă înainte,
să te pui înaintea lor ca prieten.
El m-a întrebat,
cu ironie nedisimulată,
de ce am atâta evlavie
față de Părintele meu duhovnicesc.
Iar eu i-am răspuns: pentru
că el a făcut pentru mine
mai mult decât toate școlile teologice
pe care le-am parcurs.
Pentru că el a fost experiența întrupată
și nu un tonomat de citate,
nu un ideolog teologic,
nu un profitor de duzină.
Pentru că el a fost pentru mine
Sfântul lui Dumnezeu,
care m-a făcut prieten
cu Dumnezeu,
prieten prin ucenicie
duhovnicească.
Întrebările neavenite
sunt întotdeauna importante.
Dar nu pentru cel care le pune,
ci pentru cel care răspunde la ele.
Pentru că răspunsurile
sunt cele care au greutate.
Pentru că răspunsurile sunt
realitatea adâncă a omului.

Onlineul, la început,
a fost pagina tipografică
a celor care știau să scrie.
Tocmai de aceea, blogul
era pentru mine interiorul meu.
Eram scriitorul fără cenzură,
cel care scriam cu bucurie
pentru un public
în creștere.
Mai apoi au venit oamenii
care și-au pus vocea online,
apoi fața online,
în detrimentul conținutului.
Podcastul și vlogul
s-au certat adesea cu scriitorii,
pentru că zeflemitorii își ascund
în logoree
lipsa de gramatică
și de experiență.
Dai din gură audio,
te vezi și în imagine
și crezi că ai multe de spus.
Dar mai întâi trebuie
să vezi cum arată în scris
lucrurile debitate de tine,
ca să îți dai seama
dacă ai de-a face
cu comunicarea.
Însă onlineul
a democratizat cu totul
comunicarea,
până a ajuns vorbărie.
Cine scrie azi,
cine e cu vorba
și cu fața în online,

cel mai adesea
se mulțumește doar cu prezența,
fără valoare personală.
Nu îi mai interesează
dacă sunt proști, nesimțiți,
anoști, inumani,
pentru că ei cred că simpla prezență
ține loc de valoare.
Însă valoarea este interioară omului
și nu o mască!
Valoarea omului
este valoarea vieții lui,
a experienței lui unice.
Și dacă știi să o scoți la lumină,
atunci onlineul este o primăvară,
e o lume fără poluare,
e o regăsire de sine.
Pentru că onlineul în scris,
audio și video este autentic
numai când comunică adâncul omului.
Numai când el este
un canal de transmisie
al omului.
Când ni-l prezintă pe om
în toată frumusețea
și fragilitatea lui.

Începuse un vânt puternic
în visul meu
și priveam pe un geam.
Am închis geamul în grabă
și atunci mi s-a părut
că începe un cutremur.
Și deodată m-am gândit că eu,
cutremurele,
le-am trăit cu bunica mea Floarea,
deși nu e adevărat acest lucru.
Și mi-a apărut ea, în carne și oase,
veselă, în spatele meu,
iar eu m-am întors
și am îmbrățișat-o
din partea umărului ei stâng.
Știam că ea e adormită,
dar, în același timp, o vedeam vie,
lângă mine!
Și când am îmbrățișat-o,
i-am simțit inima bătând,
am văzut-o zâmbind ca întotdeauna,
și am întrebat-o un singur lucru:
„Ai fost primită în Împărăția lui Dumnezeu?”.
Știam că nu trebuie să o întreb acest lucru
și, cu toate acestea, am întrebat-o
numai acest singur lucru.
Și a întors capul în dreapta ei,
ezitând să îmi răspundă.
Iar eu m-am trezit
cu senzația puternică
a îmbrățișării ei,
aproape de ora unu,
după ce adormisem
cu câteva minute mai înainte.
Plin de bucuria

că am văzut-o vie și veselă
pe cea adormită,
pe care inima mea o iubește.

Nu, nu e el!
Nu putem spune, în mod gratuit,
că a făcut ceva vreodată.
Nu, n-a făcut!
Pentru că el nu poate face nimic
gratuit. La el totul
are un preț,
pentru că te prețuiește din cap
și până-n picioare
până mori...
Până mori
de curiozitatea că
nu ești tu cel care îl interesezi.
De fapt, știai asta.
Nu ai cum să nu știi
cum te tratează, cu
ce pahar te pune la masă,
de la cine își ia cuvintele.
Pentru că el, prefăcându-se
că e atent, nu poate fi
decât duplicitar.
La el în sertar se țin
toate amănuntele.
Chiar și cele care
nu te interesează,
dar care te cocoșează prin
consecințele lor.
Dar nu contezi!
Ești un număr caraghios
în matematica lui,
care nu se poate dezlipi
de praf, de retină,
de uitare.
Ți-a uitat numele
mai înainte ca să i-l spui.

Nu, nu contează
ce nu știi despre el!
Important e că el
te știe, te toarnă în
mod categoric,
te răstălmăcește
în orice discuție.
Pentru că și superiorii tăi au
superiori și mai mari,
chiar și unii imaginari.
Sunt 33% afirmații
că n-ai existat.
Că ai fost o plastografie.
Cu care noi ne-am bătut
capul așa de mult, încât
și comentariile semănau
cu noi.

Boala are soarele ei.
Nu-l suportă pe cel de pe cer
pentru că e prea puternic
pentru neputința ei.
Ea are un soare înăuntru,
care apare atunci când închizi ochii
și vrei să te scufunzi într-un
somn vindecător, prelung,
cât toată oboseala ta.
Acolo, cu inima bătându-ți firav,
cu trupul înfășurat în fierbințeală,
soarele bolii e o liniște
în care bolești,
în care te refugiezi.
Nu poți suporta tumultul,
zgomotul, viteza,
bucuria debordantă.
Nu ai timp pentru nimic altceva
decât pentru somn și fiziologie.
Pentru că boala te readuce
la copilărie, la laptele cu pâine
pe care îl poți mânca
chiar și când nu îi simți gustul.
Și soarele bolii, ca o lună plăpândă,
e cel care ne învață că
sănătatea e rădăcina
pe care stăm în picioare.

Mai încet
poate însemna câteodată
mai repede.
Privești nuanțele, iei aminte,
nu te mai lași dus de valuri,
scrii o dată pentru totdeauna.
Mai încet,
adică mai atent la
ochii care te vor vedea,
la cei care vor avea
despre tine toate datele.
Pentru că operele complete,
puse la un loc, oferă
o privire de ansamblu.
Acum, oamenii te văd parțial,
n-au timp de tine,
se văd în fugă și pe ei
darămite pe tine.
Dar atunci, după ultimul punct,
opera este un întreg,
ești tu cel care te-ai oferit tuturor,
și ea are lăuntricitate.
Numai că toate cărțile
trebuie să fie la un loc!
Cărțile trebuie să fie ca acum:
la un loc, la locul lor,
și să poarte numele tău.
Și ele să vorbească
despre ce s-a făcut în timp,
despre cât timp am avut,
despre ce se poate face cu timpul nostru
dacă facem din el o îmbrățișare.
Le văd la un loc
în lumea onlineului de mâine,
ca și azi, în clipa de față.

Le văd într-o singură inimă,
într-o singură casă,
pe o singură masă,
pe multe mese,
în multe inimi,
în multe deschideri ale inimii.
Le văd și mă văd pe mine acolo.
O voce a sufletului meu,
care e viu
și vă vorbește.

Macarena a fost blondă,
chiar și atunci când,
în comă fiind,
el a mângâiat-o libidinos
în fiecare zi.
În pușcăria americană,
ea a fost tot blondă,
pentru că oranjul
e noul negru patinat.
Și, până la capăt,
s-au găsit portițe
de evadare
înspre adevăr.
Dacă terminatorul
privea spre un viitor
al haosului, un mic virus
s-a arătat mai robust
decât o planetă întreagă
care face pe ea de frică,
neînvățând nimic
din marea istorie
a răbdării.
Botnița neestetică
mă lovește vizual
de fiecare dată
când n-o suport.
Onlineul și-a luat revanșa:
oamenii au învățat
cu viața lor
că apropierea nu are depărtări,
chiar dacă ne despart
distanțe apreciabile.
Cine și-a făcut stocuri
de alimente trăiește
cu frica morții.

Am consumat tot Potirul,
după ce toți s-au împărtășit,
netemându-mă de
starea de alertă maximă.
Noi, când postim,
trăim în pacea lui Dumnezeu
care copleșește orice minte.
Caișii înfloresc fără să ne întrebe,
magnoliile ni se arată deodată
ca niște mirese,
bombii, mai înainte de țuică,
sunt un miros primăvăratic.
Nu îmi plăcea Sorescu
pentru că îl iubeam pe Nichita.
Îl găseam că disprețuiește cuvintele,
pe când Nichita le iubea pe toate,
împreună.
Acum, mai nuanțat,
îmi dau seama că poeții
își au rolul lor și adevărurile lor,
pe ei trebuind să îi citim la un loc.
Mai mult, pe toți oamenii
trebuie să îi iubim cu aceeași inimă,
pe care Dumnezeu a lărgit-o de nedescris.
Pentru că literatura
este modul nostru
de-a mărturisi
adevărurile în care credem.

Ce-am învățat
din treaba asta?
Că micul terorist,
cu tot spălatul nostru pe mâini,
a carantinat
pământul.
Că Statul ne terorizează și el,
prin cei puși în frunte,
dacă îi periclităm
proiecțiile de viitor.
Că Biserica, în ochii Statului,
se confundă cu ierarhia ei.
Tocmai de aceea
credincioșii stau acasă,
chiar și aceia care ar fi putut veni
la Biserică pe propria lor răspundere.
Pentru Piață sau Spital
poți completa hârtie,
dar nu și pentru
a veni la Biserică.
Pentru că Statul
nu recunoaște nevoile sufletului,
ci doar pe ale stomacului.
Că statul în casă e ascetic
și creator, iar postul e necesar
ca bunul simț.
Că fiecare trebuie
să aibă cont în bancă,
racordare la online,
casă personală,
familie echilibrată,
mașină și multă sănătate,
ca să n-ai nevoie de spital.
Că drepturile personale
sunt volatile,

fără să ți se dea explicații.
Că a merge pe jos,
când vrei și cum vrei,
e un lux.
Că nu îți poți permite
să fii bolnav, bătrân și sărac,
pentru că încurci mersul lumii.
Că a comunica
înseamnă a trăi,
pentru că întâlnirea
cu alții înseamnă
întâlnirea cu tine.
Iar cei care s-au dat la fund
pentru a scăpa,
erau cei care profitau din plin
de încrederea noastră.

ВІВЛІОТЕКА
Teologie pentru azi

1. *Acatistul Nunții* (35 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/acatistul-nuntii/

2. *Troparul, Condacul și Acatistul Fericitului Serafim Rose al Platinei* (20 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/troparulcondacul-si-acatistul-fericitului-serafim-rose-al-platinei/

3. *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului* (335 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/lumea-postmoderna-si-depersonalizarea-omului/

4. *Viața lui Adam și a Evei* (27 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/03/viata-lui-adam-si-a-evei/

5. *Teologia îndumnezeirii* (202 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/03/teologia-indumnezeirii/

6. *Twitter pentru azi (vol. 1)* (32 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/04/twitter-pentru-azi-vol-1-2009/

7. *Bucuria comuniunii (vol. 1)* (280 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/06/bucuria-comuniunii-vol-1/

8. *Pelerina Egeria și Cultul ortodox* (60 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/07/pelerina-egeria-si-cultul-ortodox/

9. *Biblia Satanică* (157 pagini), ca text auxiliar al cărții: *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului*.
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/12/biblia-satanica-editie-exclusiv-online-ro/

10. *Traduceri patristice (vol. 1)* (73 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/19/traduceri-patristice-vol-1-2009/

11. *Bucuria comuniunii (vol. 2)* (309 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/bucuria-comuniunii-vol-2/

12. *Fragmentarium (vol. 1)* (126 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/fragmentarium-vol-1/

13. *Nichita Stănescu. Fenomenul limbii poezești* (disertație de master) (155 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/nichita-stanescu-fenomenul-limbii-poezesti/

14. Sfântul Sfințit Mucenic Irineu al Lyonului, *Contra ereziilor (vol. 1)* (341 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/03/sfantul-sfintit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-1/

15. *Bucuria comuniunii (vol. 3)* (248 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/07/bucuria-comuniunii-vol-3/

16. *Teologia vederii lui Dumnezeu* (252 pagini): introducere la teza doctorală:
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/teologia-vederii-lui-dumnezeu/

17. *Vederea lui Dumnezeu în teologia Sfântului Simeon Noul Teolog* (teză doctorală) (287 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/

18. Sfântul Sfințit Mucenic Irineu al Lyonului, *Contra ereziilor (vol. 2)* (457 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/23/sfantul-sfintit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-2/

19. *Bucuria comuniunii (vol. 4)* (449 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/12/12/bucuria-comuniunii-vol-4/

20. *Bucuria comuniunii (vol. 5)* (366 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/02/bucuria-comuniunii-vol-5/

21. *Fragmentarium (vol. 2)* (270 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/13/fragmentarium-vol-2/

22. *Cuvinte cu amândouă mâinile* (82 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/21/cuvinte-cu-amandoua-mainile-2010/

23. *Bucuria comuniunii (vol. 6)* (144 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/11/bucuria-comuniunii-vol-6/

24. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 1)* (377 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/03/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-1/

25. *Antim Ivireanul: avangarda literară a Paradisului. Viața și Opera (teză doctorală)* (561 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/10/antim-ivireanul-avangarda-literara-a-paradisului-viata-si-opera-2010/

26. *Aspecte dogmatice ale imnologiei ortodoxe. Săptămâna Patimilor și Săptămâna Luminată* (teză de licență) (212 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/23/saptamana-patimilor-si-saptamana-luminata-teza-de-licenta-2010/

27. *Bucuria comuniunii (vol. 7)* (315 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/01/bucuria-comuniunii-vol-7/

28. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 2)* (128 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/12/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-2/

29. *Bucuria comuniunii (vol. 8)* (382 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/29/bucuria-comuniunii-vol-8/

30. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 3)* (191 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-3/

31. *Epilog la lumea veche (I. 1)* (506 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/14/epilog-la-lumea-veche-i-1/

32. *Twitter pentru azi (vol. 2)* (35 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/25/twitter-pentru-azi-vol-2-2010/

33. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 4)* (388 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/30/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-4/

34. *Epilog la lumea veche (I. 2)* (378 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/04/epilog-la-lumea-veche-i-2/

35. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 5)* (175 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-5/

36. *Teologia mântuirii la Sfântul Marcu Ascetul* (disertație de master) (154 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/09/teologia-mantuirii-la-sfantul-marcu-ascetul-2010/

37. *Bucuria comuniunii (vol. 9)* (188 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/20/bucuria-comuniunii-vol-9/

38. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 6)* (130 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/27/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-6/

39. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 7)* (76 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/30/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-7/

40. Sfântul Epifanie al Salaminei, *Despre măsuri și greutăți și numere și alte lucruri care sunt în Dumnezeiești Scripturi* (100 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/07/16/sfantul-epifanie-al-salaminei-despre-masuri-si-greutati-2010/

41. PS. Acad. Melchisedec Ștefănescu, *Viața și Scrierile lui Grigorie Țamblac* (adaptare a textului ed. din 1884) (138 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/08/21/ps-acad-melchisedec-stefanescu-viata-si-scrierile-lui-grigorie-tamblac-versiune-adaptata2010/

42. Sfântul Sfințit Mucenic Antim Ivireanul, *Sfătuiri creștine-politice* (text adaptat) (33 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/08/29/sfantul-antim-ivireanul-sfatuiri-crestine-politice-2010/

43. Sfântul Varlaam al Moldovei, *Răspunsul împotriva Catehismului calvin* (text adaptat) (52 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/09/22/sfantul-varlaam-al-moldovei-raspunsul-impotriva-catehismului-calvin-2010/

44. *Traduceri patristice (vol. 2)* (347 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/10/06/traduceri-patristice-vol-2/

45. PS Damaschin Dascălul, *Învățături pentru șapte Taine* (text transliterat și adaptat) (27 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/10/26/ps-damaschin-dascalul-invataturi-pentru-sapte-taine-2010/

46. Dorin Streinu, *Opere alese, vol. I, Despre mine însumi (Jurnal de scriitor. Fragmente)* (526 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/12/12/dorin-streinu-opere-alese-vol-i-2010/

47. *Traduceri patristice (vol. 3)* (288 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/02/traduceri-patristice-vol-3/

48. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 2)* (160 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/07/dorin-streinu-opere-alese-vol-2/

49. *Epilog la lumea veche (I. 3)* (256 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/08/epilog-la-lumea-veche-i-3/

50. *Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă (vol. 1)* (237 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/31/studii-de-teologie-dogmatica-ortodoxa-vol-1/

51. *Cuvintele duhovnicești (vol. 1)* (390 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/02/12/cuvintele-duhovnicesti-vol-1/

52. *Bucuria vine de departe* (carte dialogică cu Prof. Otilia Kloos) (55 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/03/21/bucuria-vine-de-departe-2011/

53. *Cuvintele duhovnicești (vol. 2)* (558 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/03/26/cuvintele-duhovnicesti-vol-2/

54. *A vedea și a fi văzut (vol. 1)* (460 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/04/16/a-vedea-si-a-fi-vazut-vol-1/

55. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 8)* (549 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/06/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-8/

56. *Praedicationes (vol. 1)* (199 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/06/20/praedicationes-vol-1/

57. *Twitter pentru azi (vol. 3)* (26 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/07/31/twitter-pentru-azi-vol-3/

58. *Evanghelia după Matei* (112 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/08/11/evanghelia-dupa-matei/

59. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 3)* (214 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/10/30/dorin-streinu-opere-alese-vol-3/

60. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 4)* (129 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/05/dorin-streinu-opere-alese-vol-4/

61. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 5)* (283 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/21/dorin-streinu-opere-alese-vol-5/

62. *Studii de poezie pașoptistă* (82 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/28/studii-de-poezie-pasoptista-2011/

63. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 9)* (225 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2011/12/16/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-9/

64. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 6)* (209 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/01/14/dorin-streinu-opere-alese-vol-6/

65. *Statistici. Concluzii. Sublinieri. Lucruri văzute de-aproape* (121 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/02/18/statistici-concluzii-sublinieri-lucruri-vazute-de-aproape/

66. *Predicile din Săptămâna Mare* (25 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/04/13/predicile-din-saptamana-mare/

67. *Despre omul Împărăției* (190 pagini). Este al 10-lea volum și ultimul al *Operelor complete* ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu.
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/

68. *Țiganiada: tradiție și inovație. Aventura scriiturii și canonul literar românesc* (111 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/07/19/tiganiada-traditie-si-inovatie/

69. *Praedicationes (vol. 2)* (253 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/08/07/praedicationes-vol-2/

70. *Twitter pentru azi (vol. 4)* (30 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2012/10/10/twitter-pentru-azi-vol-4/

71. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 1)* (251 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/21/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-1/

72. *Praedicationes (vol. 3)* (337 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/10/praedicationes-vol-3/

73. *Epilog la lumea veche (I. 4)* (247 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/22/epilog-la-lumea-veche-i-4/

74. *Praedicationes (vol. 4)* (352 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/01/09/praedicationes-vol-4/

75. *Praedicationes (vol. 5)* (366 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/01/27/praedicationes-vol-5/

76. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 2)* (261 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/03/07/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-2/

77. *Praedicationes (vol. 6)* (308 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/03/29/praedicationes-vol-6/

78. *Creatori de limbă și de viziune poetică în literatura română (vol. 1)* (228 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2013/06/15/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-in-literatura-romana-vol-1/

79. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 3)* (308 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/07/31/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-3/

80. *Bucuria comuniunii (vol. 10)* (356 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/09/21/bucuria-comuniunii-vol-10/

81. Dorin Streinu, *Opere alese* (vol. 7) (241 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/09/23/dorin-streinu-opere-alese-vol-7/

82. *Vorbiri de Facebook (vol. 1)* (508 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/10/20/vorbiri-de-facebook-vol-1/

83. *Epilog la lumea veche I. 1 (ediția a doua)* (862 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/11/epilog-la-lumea-veche-i-1-editia-a-doua/

84. *Praedicationes (vol. 7)* (619 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/16/praedicationes-vol-7/

85. *Bucuria comuniunii (vol. 11)* (361 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/31/bucuria-comuniunii-vol-11/

86. *Atenție teologică* (216 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/03/04/atentie-teologica/

87. *Interviuri de conștiință [vol. 1]* (367 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/04/21/interviuri-de-constiinta-vol-1/

88. *Twitter pentru azi (vol. 5)* (59 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/21/twitter-pentru-azi-vol-5/

89. *Vezi ceea ce ești (vol. 1)* (80 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/24/vezi-ceea-ce-esti-vol-1/

90. *Fragmentarium (vol. 3)* (388 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/26/fragmentarium-vol-3/

91. *Vezi ceea ce ești (vol. 2)* (94 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/02/vezi-ceea-ce-esti-vol-2/

92. *Trei poeți și-un început de secol* (280 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/13/trei-poeti-si-un-inceput-de-secol/

93. *Vezi ceea ce ești (vol. 3)* (99 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/20/vezi-ceea-ce-esti-vol-3/

94. *Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă (vol. 2)* (305 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/25/studii-de-teologie-dogmatica-ortodoxa-vol-2/

95. *Studii literare (vol. 1)* (447 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/29/studii-literare-vol-1/

96. *Vezi ceea ce ești (vol. 4)* (101 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/07/05/vezi-ceea-ce-esti-vol-4/

97. *Traduceri patristice (vol. 4)* (427 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/07/10/traduceri-patristice-vol-4/

98. *Praedicationes (vol. 8)* (510 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/08/15/praedicationes-vol-8/

99. *The Sight of God in the Theology of Saint Symeon the New Theologian* (first book in english; my doctoral thesis) (499 pages)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/09/15/the-sight-of-god-in-the-theology-of-saint-symeon-the-new-theologian/

100. *Vorbiri de Facebook (vol. 2)* (393 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/07/vorbiri-de-facebook-vol-2/

101. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 4)* (441 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/20/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-4/

102. *Mâncăruri românești cu gust* (27 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/27/mancaruri-romanesti-cu-gust/

103. *Acatistul Sfinților pomeniți pe 31 octombrie* (27 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/29/acatistul-sfintilor-pomeniti-pe-31-octombrie/

104. *Studiu despre Viața Sfântului Macarie Romanul* (68 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/31/studiu-despre-viata-sfantului-macarie-romanul/

105. *Fragmentarium [vol. 4]* (502 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/11/29/fragmentarium-vol-4/

106. *Luceafărul. Comentariu literar* (156 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/18/luceafarul-comentariu-literar/

107. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 8)* (216 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/30/dorin-streinu-opere-alese-vol-8/

108. *Creatori de limbă și de viziune poetică [vol. 2. 1]* (283 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/08/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-1/

109. Pr. Prof. Acad. Dr. Dumitru Popescu, *Dumnezeu e viu și prezent în lume prin slava Sa* (132 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/15/dumnezeu-e-viu-si-prezent-in-lume-prin-slava-sa/

110. Sfântul Apostol Pavel, *Epistola către Efeseni* (26 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/20/epistola-catre-efeseni/

111. *Cartea Sfântului Profet Ionas* (13 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/21/cartea-sfantului-profet-ionas/

112. *Cele 3 Epistole catolice ale Sfântului Apostol Ioannis* (25 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/23/cele-3-epistole-catolice-ale-sfantului-apostol-ioannis/

113. *Epistola catolică a Sfântului Apostol Iacovos, fratele Domnului* (20 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/30/epistola-catolica-a-sfantului-apostol-iacovos-fratele-domnului/

114. *Cartea Sfântului Profet Ioil* (17 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/04/cartea-sfantului-profet-ioil/

115. *Cărțile Sfinților Profeți Avdiu și Angheos* (16 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/10/cartile-sfintilor-profeti-avdiu-si-angheos/

116. *Epistola către Filippeni a Sfântului Apostol Pavlos* (19 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/13/epistola-catre-filippeni-a-sfantului-apostol-pavlos/

117. *Cântarea Cântărilor* (40 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/18/cantarea-cantarilor/

118. *Evanghelia după Marcos* (130 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/03/22/evanghelia-dupa-marcos/

119. *Epilog la lumea veche I. 2 (ediția a doua)* (952 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/05/16/epilog-la-lumea-veche-i-2-editia-a-doua/

120. *Teologia Dogmatică Ortodoxă (vol. 1)* (397 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/06/12/teologia-dogmatica-ortodoxa-vol-1/

121. *Praedicationes (vol. 9)* (675 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/06/29/praedicationes-vol-9/

122. *Creatori de limbă și de viziune poetică [vol. 2. 2]* (303 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/07/07/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-2/

123. *Cartea Sfântului Profet Naum* (14 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/09/09/cartea-sfantului-profet-naum/

124. *Epistola către Galatei* (25 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/10/10/epistola-catre-galatei/

125. *Cartea Sfântului Profet Amvacum* (14 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/10/21/cartea-sfantului-profet-amvacum/

126. *Epistola către Colossei* (20 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/11/08/epistola-catre-colossei/

127. *Eminescu: între modernitate și tradiție. Importanța tradiției literare și spirituale românești pentru viziunea romantică eminesciană* (teză post-doctorală) (884 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/11/16/eminescu-intre-modernitate-si-traditie/

128. *Traduceri patristice (vol. 5)* (455 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/12/06/traduceri-patristice-vol-5/

129. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 5)* (289 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2016/01/12/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-5/

130. *Praedicationes (vol. 10)* (627 de pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/01/23/praedicationes-vol-10/

131. *Twitter pentru azi (vol. 6)* (100 de pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/03/22/twitter-pentru-azi-vol-6/

132. *Vorbiri de Facebook (vol. 3)* (190 de pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/03/22/vorbiri-de-facebook-vol-3/

133. *Evanghelia după Ioannis* (129 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/05/10/evanghelia-dupa-ioannis/

134. *Cartea Sfântului Profet Sofonias* (32 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/05/10/cartea-sfantului-profet-sofonias/

135. *11 elegii (comentariu literar)* (157 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/11-elegii-comentariu-literar/

136. *Epistola întâia către Timoteos* (41 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/epistola-intaia-catre-timoteos/

137. *Epistola a doua către Timoteos* (37 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/epistola-a-doua-catre-timoteos/

138. *Despre nimic* (conferință online) (54 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/07/27/despre-nimic-conferinta-online/

139. *Cântările* (57 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/08/12/cantarile/

140. Sfântul Sfințit Mucenic Antim Ivireanul, *Didahiile* (prima ediție actualizată) (350 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/08/25/sfantul-sfintit-mucenic-antim-ivireanul-didahiile-prima-editie-actualizata/

141. *Praedicationes (vol. 11)* (698 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/10/19/praedicationes-vol-11/

142. *Parimiele lui Salomon* (117 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/10/29/parimiele-lui-salomon/

143. *Studii literare* (vol. 2) (162 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/05/studii-literare-vol-2/

144. *Epilog la lumea veche, vol. I. 5. Emil Botta* (239 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/21/epilog-la-lumea-veche-vol-i-5-emil-botta/

145. Sfântul Împărat Salomon, *Ecclisiastis* (59 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/23/ecclisiastis/

146. *Mântuirea este eclesială* (conferință online) (54 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/12/19/mantuirea-este-eclesiala-conferinta-online/

147. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 9)* (270 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/01/20/dorin-streinu-opere-alese-vol-9/

148. *Praedicationes (vol. 12)* (571 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/02/11/praedicationes-vol-12/

149. *Psalmii* (ediția LXX) (329 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/03/04/psalmii-editia-lxx/

150. *Psalmii liturgici* (299 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/03/05/psalmii-liturgici/

151. *Epilog la lumea veche (vol. I. 6). Nichita Stănescu* (759 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/06/01/epilog-la-lumea-veche-vol-i-6-nichita-stanescu/

152. *Praedicationes (vol. 13)* (530 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2017/07/10/praedicationes-vol-13/.

153. *Twitter pentru azi (vol. 7)* (254 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/08/30/twitter-pentru-azi-vol-7/.

154. *Epilog la lumea veche, vol. I. 3* (ediția a doua) (699 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/10/02/epilog-la-lumea-veche-vol-i-3-editia-a-doua/.

155. *Cartea Sfântului Profet Iov* (144 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/10/03/cartea-sfantului-profet-iov/.

156. *Studii literare* (vol. 3) (157 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/10/23/studii-literare-vol-3/.

157. *Maturizarea poeziei* (173 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/11/05/maturizarea-poeziei/.

158. *Înțelepciunea lui Salomon* (86 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/12/16/intelepciunea-lui-salomon/.

159. *Viețile Sfinților (vol. I)* (461 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/03/16/vietile-sfintilor-vol-i/

160. *Vorbiri de Facebook (vol. 4)* (337 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/03/22/vorbiri-de-facebook-vol-4/

161. *Praedicationes (vol. 14)* (658 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/05/02/praedicationes-vol-14/

162. *Întrebări și răspunsuri teologice (vol. 1)* (319 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/06/18/intrebari-si-raspunsuri-teologice-vol-1/

163. *Studii literare (vol. 4)* (326 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/07/01/studii-literare-vol-4/

164. *Înțelepciunea lui Sirah* (192 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/10/04/intelepciunea-lui-sirah/

165. *Înțelepciunea lui Sirah (ediția liturgică)* (151 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/12/08/intelepciunea-lui-sirah-editia-liturgica/

166. *În ajutorul tău* (151 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/12/10/in-ajutorul-tau/

167. *Twitter pentru azi (vol. 8)* (127 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/12/16/twitter-pentru-azi-vol-8/

168. *Studii literare (vol. 5)* (184 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/12/16/studii-literare-vol-5/

169. *Psalmii lui Salomon (ediția științifică)* (71 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/01/20/psalmii-lui-salomon-editia-stiintifica/

170. *Psalmii lui Salomon (ediția liturgică)* (62 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/01/22/psalmii-lui-salomon-editia-liturgica/

171. *Studii literare (vol. 6)* (105 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/03/21/studii-literare-vol-6/

172. *Evanghelia după Lucas* (173 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/04/11/evanghelia-dupa-lucas/

173. *Evanghelia după Lucas (ediția liturgică)* (133 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/05/22/evanghelia-dupa-lucas-editia-liturgica/

174. *Epistola către Evrei* (69 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/05/24/epistola-catre-evrei/

175. *Cartea Sfântului Profet Osie* (59 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/05/27/cartea-sfantului-profet-osie/

176. *Vorbiri de Facebook (vol. 5)* (423 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/05/29/vorbiri-de-facebook-vol-5/

177. *Cartea Sfântului Profet Amos* (49 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/06/05/cartea-sfantului-profet-amos/

178. *Geneza creștină în opera lui Eminescu* (157 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/06/15/geneza-crestina-in-opera-lui-eminescu/

179. *Cartea Sfântului Profet Miheas* (45 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/07/02/cartea-sfantului-profet-miheas/

180. *Praedicationes (vol. 15)* (741 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/07/11/praedicationes-vol-15/

181. *Cartea Sfântului Profet Zaharias* (63 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/08/31/cartea-sfantului-profet-zaharias/

182. *Cartea Sfântului Profet Malahias* (37 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/09/06/cartea-sfantului-profet-malahias/

183. *Teologia Dogmatică Ortodoxă (vol. 2)* (289 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/12/23/teologia-dogmatica-ortodoxa-vol-2/

184. *Istoria literaturii române (vol. 1)* (642 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2020/02/02/istoria-literaturii-romane-vol-i/

185. *Istoria literaturii române (vol. 2)* (429 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2020/03/29/istoria-literaturii-romane-vol-2/

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*
Toate drepturile rezervate